

Zaman Dedektifleri

Tehlikeli İksir

Fabian Lenk

çağ'da geçen heyecanlı bir macera...

Ortaçağ'da geçen heyecanlı bir macera...

M.S. 800 yılında Lorsch Manastırı...

Manastır, esrarengiz bir söylentiyle çalkalanmaktadır. Söylentinin nedeni, herkesi korkutan tehlikeli iksirdir. Birileri, bu iksirin tarifini elde etmek uğruna korkunç bir suç işler.

Tarifi ele geçirmek isteyen kim olabilir?

Zaman Dedektifleri bu gizemi çözmek isterken, kendilerini büyük bir tehlikenin içinde bulurlar.

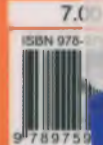
Bakalım dedektiflerimiz bu olayın üstesinden gelebilecekler mi?

Üç yakın arkadaş; Güneş, Maya ve Ateş, eski bir kütüphanedeki zaman tüneline geçerek istedikleri tarihe ve yere gidebiliyorlar.

Bu tünelin yardımıyla ortaçağın ünlü Lorsch Manastırı'na giden üç arkadaşın bu macerasını soluk soluğa okuyacaksınız.

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr

1. baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2011

ZAMAN DEDEKTİFLERİ - 4
Tehlikeli İksir
Fabian Lenk

Özgün adı: Die Zeitdetektive
Das Teufelskraut

ISBN: 978-975-999-528-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Ravensburger firmasından alınmıştır
ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Yasemin Büte
Son okuma: Aslı Onat

Almancadan çeviren: Saadet Tomak
Resimleyen: Almud Kunert
Kapak ve sayfa tasarımı: İlnur Muştu

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 Kat: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 Kat: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03
Faks: 0212 544 87 86

Zaman Dedektifleri-4

Tehlikeli İksir

Fabian Lenk

Almancadan çeviren:
Saadet Tomak

Resimleyen:
Almud Kunert

İÇİNDEKİLER

MAYA, GÜNEŞ, AYES VE KIY.....	5
SİHİR USTASI THOT	7
KARANLIK HAŞ	19
HANDA CİNAYET	28
GİZEMLİ BAŞRAHIP	38
SİGINAK	49
BİTKİ BAHÇESİNDE.....	55
GÖLGE	64
BÜYÜLÜ BİTKİ	71
GİZLİ GEÇİT	79
LANETLİ TARİF	85
ŞALDIRI.....	92
GECE ARAŞTIRMASI.....	101
MEZARDA ESİR	109
SİYAH KİTAP	119
BAŞTAN ÇIKARMA	132
İMPARATORLUK MANASTIRI LORSCH.....	142
SÖZLÜK.....	146

Zaman Dedektifleri -

Maya, Güneş, Ateş ve Kiya

Becerikli Maya, akıllı Güneş, çevik Ateş ve gizem dolu Mısırlı kedi Kiya, ortak bir sırrı paylaşan dört arkadaş...

Benedikt Manastırı'ndaki St. Bartholomeus Kütüphanesi'nin bir anahtarı da onlarda. Bu kütüphanedeki gizemli zaman tüneli "Tempus"dan zamanın çeşitli boyutlarına geçmek mümkün. "Tempus"da zamanın nabzı atıyor ve burada, her birinin arkasında başka bir zaman dilimi saklanan binlerce kapı bulunuyor. Dört arkadaş bu kapılardan geçerek tarihin istedikleri dönemine, örneğin Mısır'daki Firavunlar devrine ya da Antik Roma'ya ulaşabiliyorlar.

Zaten çocuklar ne zaman heyecanlı olaylar yaşanan bir dönemle ilgilenirler ya da geçmişte yaşanmış gizemli bir olayın kokusunu alsalar, Tempus sayesinde o zamana gidiyorlar.

Tempus, yolcularını geri de getiriyor. Küçük kafadarların tek yapması gereken, geçmişe yaptıkları yolculukta ilk ayak

bastıkları noktaya gitmek. Geriye dönüş yolu da aynı noktada açılıyor çünkü.

Bu yolculuk çocuklara birkaç gün sürmüş gibi gelse de günümüzdeki karşılığı saniyelerle ölçülüyor. Böylece zaman dedektiflerimizin geçmişe yaptıkları gizemli yolculukları kimse fark etmiyor.

Sihir Ustası Thot

Güneş, “Bundan daha kötü bir hava olamaz,” diye söyleyerek pencereden dışarıya baktı. Arkadaşlarıyla birlikte, belki dünyanın değil ama Siebenthann’ın en iyi dondurmasının satıldığı *Venezia Pastanesi*’nde oturuyorlardı.

“Çok haklısın,” diyerek öksürdü Ateş. Üşütmüştü ve birkaç gündür çok kötü öksürüyordu. O nedenle, en sevdiği dondurma çeşitlerinden uzak durarak nane çayıyla idare etmeye çalışıyordu. Elbette, bu durumdan hiç hoşnut değildi.

“Böyle hava görmedim,” diye mırıldanan Maya, ahşap sıradada Ateş’in yanında oturuyordu. Muzlu dondurmasından bir kaşık aldı ve buz gibi dondurmanın dilinin üstünde erimesini bekledi.

Gerçekten de berbat bir gündü. Yılbaşı tatiline girmişlerdi ama zerre kadar kar yağmadığından, daha kızaklarını bile garajdan çıkarmamışlardı. Hava bir türlü soğumadığı için Bartholomeus Manastırı’nın önündeki havuz da donmamıştı. Oysa yılın bu zamanlarında orada patenle kayarlardı. Güneş bile yüzünü göstermiyordu. Günlerdir iç karartıcı, gri bir gökyüzün-

den başka bir şey görmüyorlardı. Sürekli çiseleyen yağmur da ortama tuz biber ekmişti.

Siebenthann Sineması, akşam altıdan önce açılmıyordu. Daha yeni öğlen olmuştu. Üç arkadaşı, *Venezia Pastanesi*'nde buluşmuş, o gün ne yapabileceklerini konuşuyorlardı. Ne var ki, o zamana dek ilginç bir fikir ortaya atabilen olmamıştı.

Görünüşe göre aralarında sıkılmayan yalnızca Kiya idi. Pastanede en sevdiği yere kurulmuş, tatlı tatlı mırıldanıyordu. Pastanedeki radyatörler, delikli ahşap muhafazaların içinde, sıcak havanın dışarı çıktığı açıklıklar ise yukarıdaydı. İşte Kiya tam da oraya uzanmış, karnını deliklere doğru çevirerek radyatörün yaydığı sıcak havanın keyfini çıkarıyordu.

“Ben de şu radyatörün üzerine uzansam mı acaba?” diye mırıldandı Ateş, yüzünde belirsiz bir gülümsemeye. “Belki soğuk algınlığıma iyi gelir. Bir haftadır çekiyorum, hiçbir ilaç işe yaramadı.”

“Nasıl olur?” dedi Güneş. “Soğuk algınlığına iyi gelen sayısız ot var.”

“Ah, sahi mi?” diye mırıldanan Ateş, bundan pek etkilenmemişti. “Şu nane çayından üç litre de içsem, başımın ağrısı geçeceğe benzemiyor. Kendimi paçavra gibi hissediyorum.”

Güneş ise onunla aynı fikirde değildi. “Doğru bitkiyi bulamamışsın o zaman,” diye üsteledi. “Bu işlerden anlamak gerekiyor.”

Ateş omuz silkti. “Sorun da o ya. Bu zamanda ot mu kaldı? Her şey için ayrı bir hap var.”

“Şu Profesör Muriatti bu işlerden anlıyor.”

“Kim?”

“Profesör Muriatti,” diye yineledi Güneş. “Dün kütüphanedeydi ve şifalı bitkilerin özellikleri hakkında bir konferans verdi. Siz gelmediniz ama ben oradaydım.”

“Evet, ilanları ben de gördüm,” dedi Maya. “İyileştirme sanatı ve... Neydi?”

Güneş, “Ortaçağda zehir hazırlama teknikleri,” diyerek cümleyi tamamladı. “Olağanüstü, ilginç bir konferanstı.”

Sonunda Ateş de konuyla ilgilenmişti. “Zehir hazırlama mı?”

“Ya...” dedi Güneş. “Profesör öyle şeyler anlattı ki, inanamazsınız. Sarı kantarondan, hindiba otuna kadar neler varmış, neler... Ortaçağda, hindiba otunun insanları görünmez yaptığına inanılıyormuş, biliyor musunuz? Ayrıca bu otu yanında taşıyanlara kılıç bile işlemezmiş. Sonra mavi bıldırcın otu gibi zehirli bitkilerden söz etti. Soğanının birkaç gramı, koca bir insanı öldürmeye yeter de artarmış. Muriatti, mavi bıldırcın otunun zehir kültüründe çok bilinen bir bitki olduğundan söz etti. Roma İmparatoru Claudius, M.S. 50 yılında bununla zehirlenerek öldürülmüş.”

Ateş ürkek ürkek Güneşe bakarak, “Senin şu Profesör Möhrenratti soğuk algınlığına karşı da bir ot önerdi mi?” diye mırıldandı.

“Mu-ri-at-ti,” diye düzeltti Güneş.

Ateş elini rastgele sallayarak, “Her neyse işte,” diye mırıldandı. “Senin profesör nane çayı için ne dedi?”

“Nane çayından söz etmedi,” dedi Güneş, “ama sağlıklı bir ot olduğuna eminim.”

“Bilemiyorum,” diye mırıldandı Ateş. “Acaba her şeye rağmen bir kap cevizli dondurma sipariş etsem mi?”

Kısa bir süre sonra önüne iki top cevizli dondurma gelmiş, çocuğun gözleri parlamıştı.

Maya konuyla yakından ilgilenerek, “Zehirle öldürülen başka kimler varmış?” diye sordu.

Bunun üzerine Güneş bir kahkaha patlattı. “İşte tipik Maya! Yine en iç karartıcı noktayı buldu ya, kurcalıyor!”

“Ne yapayım, polisiye öyküleri seviyorum işte!” diyerek kendini savundu Maya. “Siz sevmiyor musunuz sanki?”

“Tamam tamam,” diye mırıldandı Güneş, “ama Muriatti daha çok bitkilerin iyileştirici etkileri üstünde durdu. Yeryüzündeki tüm hastalıkları iyileştirebilecek bir karışımdan söz etti.”

“Gribi bile mi?” diye sordu Ateş umutsuzca.

“Kesinlikle.”

“Neymiş bu karışım?”

Güneş, kimsenin onları dinlemediğinden emin olduktan sonra sesini alçaltarak, “Tehlikeli İksir,” dedi.

Çocuklar kafa kafaya verip fısıldaşmaya başlayınca, Kiya bir şeylerin döndüğünü anladı ve kısaca gerindikten sonra Ateş'le Kim'i iteleyerek aralarına burnunu soktu.

"Tehlikeli İksir de neyin nesi?" diye sordu Maya. "Kulağa pek inandırıcı gelmiyor. Ne gibi bir özelliği varmış?"

Güneş bir süre düşündükten sonra, "Hatırladığım kadarıyla, geçmişi eski Mısır tanrısı *Thot*'a kadar dayanan bir karışım," dedi. "*Thot*, zaten Sihir Tanrısı. Tüm sihirleri biliyor ve sihirbazları da koruyor. *Alşiminin** de *Thot* sayesinde başladıyı söyleniyor. Yunanlılar tarafından da kabul ediliyormuş. Helen Kültürü'ndeki adı *Hermes Trismegistos*. Bunun dışında..."

Ateş, teknik açıklamalardan sıkılmıştı. "Tamam tamam, gerçekten böyle bir iksir var mıymış?"

"Var mıymış, yok muymuş bilmiyorum," diyerek omuz silkti Güneş. "Ancak ortaçağda buna inanılıyormuş. En azından *Muriatti* öyle söyledi. Üstelik bu iksir yalnızca her türlü hastalığı iyi etmekle kalmıyor, sahibine büyük bir güç ve saygınlık da kazandırıyormuş."

"Çok saçma!" diye atıldı Maya. "Öyle bir şey olsaydı birçok kişi o iksirden içer, bu günümüzde de bilinirdi."

"İş bu kadar basit değil," diyerek başını iki yana salladı Güneş.

"Nedenmiş o?"

*Simya. Pratik deneyciliğin sihirli güçlerle birleştirildiği bu sanat, eczacılık alanında yeni buluşlara yol açmıştır. (Ed.N.)

“Bir püf noktası var elbette.”

“Ve o da...”

“Bu iksiri hazırlayan ve işin formülünü bilen kişi güçlü olmasına oluyor ama bunun için ruhunu şeytana satması gerekiyor.”

“Demek Tehlikeli İksir adı buradan geliyor,” diye mırıldandı Ateş.

“Öyle de denilebilir,” dedi Güneş. “İksir gerçekten çok tehlikeliymiş. Thot’un formülü, daha doğrusu formülün yazıldığı kitap, asırlardır kayıpmiş.”

“Kitap sonunda bulunmuş mu yani?” diye soran Maya’nın nefesi kesilmişti. Kiyâ’nın sıcak bedenini yanı başında hissedince, kedinin sırtını okşamaya başladı.

“Evet,” diye fısıldadı Güneş, “ama elbette bu da çok çok uzun zaman önceymiş. Muratti öyle söyledi.”

Ateş, iyice meraklanmıştı. Dondurmayı rekor kırmak istemesine hızla atıştırırken, “Ee, sonra?” diye üsteledi. “Devam et-sene!”

“Bu olay, M.S. 805 yılında, Şarلمان döneminde olmuş” diye anlatmaya başlayan Güneş, bir yandan da etrafını kontrol ediyordu. “Kitap, bir kraliyet manastırında bulunmuş. Adı Lorsch.”

“Lorsch mu?” diye sordu Maya. “Hiç duymadım.”

“Ben de duymamıştım,” diye mırıldandı Güneş. “Tabii ki, dün akşama kadar... Meğerse Lorsch Manastırı çok ünlüymüş.

En eski tıp kitaplarından biri, bu manastırda kaleme alınmış – Lorsch Şifalı Bitkiler Kitabı. Lorsch rahipleri, Avrupa’da ün salmış bilimadamlarıymış.”

“Hımm... demek iksirin reçetesini de onlar bulmuş, öyle mi?” diye sordu Maya.

“Muriatti konuşmasında öyle söyledi. Ben ona inanıyorum,” dedi Güneş. “Sonuçta bu konunun uzmanı...”

“Ama anlaşılan bu formül öyle herkese açıklanmamış.”

“Ne açıklanması, aksine bir sır olarak saklanmış.”

“Hımm, Muriatti haklıysa, bu formül bir yerlerde duruyordur o zaman,” dedi Maya.

“Taktın yine,” diye söylendi Güneş. “Araştırmayı mı düşünüyorsun yoksa?”

Maya, “Neden olmasın?” diye karşılık verdi. Gözleri parlamıştı.

“Yavaş ol bakalım,” diyerek kızı frenlemeye çalıştı Güneş. “Formül yok edilmiş de olabilir pekâlâ.”

Maya ise işin peşini bırakmaya niyetli değildi. “Olabilir ama yine de bir araştırmak gerekir bence.”

Güneş, onun ne yapmak istediğini anlamıştı. “Zaman tüneli Tempus’u bir ziyaret edelim, diyorsun sanırım?”

“Aynen! Sen şu tehlikeli iksirin gerçekten var olup olmadığını ve formülünün nerede bulunduğunu öğrenmek istemez misin?”

“İyi de bu iksir çok ürkütücü bir şeye benziyor,” diye itiraz etti Güneş.

Maya elini sallayarak, “Ne fark eder?” diye söylendi. “İksiri içmek zorunda değiliz ki.”

“Şu Lorsch Manastırı hakkında biraz bilgi edinelim bakalım,” dedi Güneş.

“Elbette, bu güzelim kütüphane bunun için var,” diyen Maya, endişeyle Ateş'e bakarak, “Sen ne diyorsun?” diye sordu. “Kendini yeterince iyi hissediyor musun?”

“Kesinlikle,” diye yanıtladı Ateş. “Ufukta heyecanlı bir macera göründü mü bende hastalık mastalık kalmaz! Hem bu sıkıcı, karanlık güne de biraz renk katmış oluruz. Hadi o zaman, daha neyi bekliyoruz?”

* * *

Eski Bartholomeus Manastırı Kütüphanesi, saat bir ile üç arasında öğle tatiline giriyordu. Bu ara, üç arkadaşın oldukça işine geliyor, böylece kütüphane onlara kalıyordu. Zaten kütüphanenin ana kapısının bir anahtarı da dedesinden Güneş'e miras kalmıştı.

Çocuklar hiç zaman kaybetmeden binanın arka kısmına koştular. Bu kısımda tarih kitapları vardı. Ortaçağ tarihine ilişkin çok sayıda kitap, kısa sürede masanın üstüne yığılmıştı. Hemen hemen hepsinde çeşitli manastırlarla ilgili geniş bilgi vardı ama Lorsch Manastırı hakkında tek sözcük bulamadılar.

“Bir de interneti deneyelim,” diye önerdi Güneş. Yola koyulup çarşı içindeki iki internet kafeden birine girdiler. Boş bir bilgisayara yerleşen Güneş, arama motoruna *Lorsch Manastırı* yazıp bekledi,

Ardından “Buyurun bakalım!” diye bağırdı heyecanla.

Maya ile Ateş, arkadaşlarının her adımını ilgiyle izliyorlardı. Kiya ise gözlerini Güneş’in elindeki fareden ayıramıyordu. İnternet sayfasıyla ilgilendiği pek söylenemezdi.

Okuduklarından oldukça etkilenen Güneş, “Bakın, manastır 1991 yılında Dünya Kültür Mirasları’ndan biri ilan edilmiş,” dedi. “Şurada da Lorsch Manastırı’nın ortaçağın başlarında Fransa’nın en önemli bilim ve kültür merkezi olduğu yazıyor. 772-1232 yılları arasındaysa kraliyet manastırı olarak kullanılmış!”

“Bu ne biçim bir yapı?” diyen Ateş, cephe duvarında nedense kemer biçiminde üç girinti ve şirin bir çan kulesi bulunan, iki katlı bir bina resmi gösterdi.

Güneş metni hızla okuyarak, “Buraya kemerli salon deniyormuş,” dedi. “Cephesi, kırmızı ve beyaz kumtaşı mozaikleriyle kaplıymış.”

“Hâlâ çok iyi görünüyor,” dedi Maya, “ama beni ilgilendiren bu değil. Tehlikeli İksir hakkında bir bilgi var mı? Biraz daha aşağılara insene!”

“Maalesef öyle bir şeyden söz edilmiyor,” dedi Güneş.

“Yalnız manastırın, bitkiler hakkında engin bilgilere sahip rahipleriyle ünlü olduğu yazılmış. Tıpkı Muriatti'nin anlattığı gibi.”

Maya öğrendiklerinden memnundu. “Demek ki yeri bulduk. Hadi, Lorsch'a gidelim! Hem de hemen! 805 yılına!”

Güneş içini çekerek, “Of Maya!” diye söylendi. “Amma da sabırsızın!”

Ateş de kızla aynı fikirdeydi. “Gidelim tabii,” diyerek Maya'yı destekledi. “Yeterince okuduk.”

Güneş bir kez daha içini çekerek internet bağlantısını kesti. Bilgisayarı kapatıp, zaman tüneli Tempus'un yolunu çoktan tutmuş olan arkadaşlarının ardından koştu.

Onları kimsenin görmediğinden emin olduklarında, kütüphanenin görünürde tuhaf durmayan bir bölmesini, gizli ray sistemi sayesinde yana doğru kaydırarak Tempus'un sihirli sembollerle süslü, ağır kapısını ortaya çıkardılar. Ahşabı iyice yıpranmış olan kapı, bin yıllıkmişçasına eski görünüyordu.

“Hazır mısınız?” diye fısıldadı Maya.

Güneş ve Ateş, başlarını salladılar. Kedi bir sıçrayışta kapıya atlayarak kola bastırdı. Tempus'a açılan kapı, hafifçe aralanmıştı. Aralıktan süzülen mavimsi bir ışık parkeleri aydınlatırken, tünelden ince bir sis tabakası yayılıyor, içeriden insanın kanını donduran sesler geliyordu. Çocuklar, raylı bölmeyi yeniden yerine oturtular.

Maya kararlı bir hareketle kapıyı iterek Kiya ile birlikte içeriye girdi. Ateş, cesaret verircesine Güneş'in sırtına dokundu ve birlikte kedinin ardından zemini, zamanın nabzıyla sallanan tünele girdiler.

Güneş, heyecanını kontrol etmeye çalışıyordu. Galiba Tempus'a duyduğu derin saygının –belki de korkunun – üstesinden gelmeyi asla başaramayacaktı. Bu ender rastlanan ışık, cisimlerin dış çizgilerini yok ediyor, yoğun sis, yön saptamayı zorlaştırıyordu. Ya üzerinde çeşitli yılların yazılı olduğu binlerce kapıdan yükselen sinir bozucu çığlıklara ne demeliydi? Duyulan sesler kimi zaman güzel olsa da, genelde tüyleri diken diken ediyordu.

“Ne... ne tarafa?” diye kekeleydi Güneş. Kimseden çıt çıkmıyordu. Ne yöne ilerleyeceklerini bilemeyen Ateş ve Maya da tıpkı onun gibi, sallanan zeminde ayakta durmaya çalışıyorlardı.

Ateş bir kapıya yanaşıp üzerindeki tarihi okuyarak, “1625,” dedi. “Bu kapı olmadığı kesin. İlerleyin!”

Aralarında yalnızca Kiya ne yaptığını biliyor gibiydi. Zarif bir edayla zaman tünelinin öbür ucuna koşup bir kapının önünde durduğunda, çocuklar kendilerini doğru kapının önünde buldular.

Maya kapıyı açarken, “Aferin Kiya!” diyerek kediyi övdü. “İşte bu, 805 yılı. İş, doğru yeri bulmaya kaldı.”

Üç kafadar gözlerini yumup, el ele tutuşarak düşüncelerini Lorsch Manastırı'nda yoğunlaştırdılar. Tempus, onları ancak bu şekilde doğru yere gönderebiliyordu.

Ve sonra bir kilisenin çan seslerini duydular...

Karanlık Han

Sıcak bir yaz akşamıydı. Çocuklar, batmakta olan güneşin yumuşak renklere boyadığı bir yerdeydiler ve önlerinde iki katlı güzel bir bina duruyordu.

“İşte bu, internette gördüğümüz kemerli salon!” diye bağırdı Güneş.

“Tam üstüne bastın,” diyerek arkadaşını destekledi Ateş. “Lorsch Manastırı’ndayız! Arkamızdaki de manastırı çevreleyen duvarlar. Bu duvarı aklımızda tutalım da dönüşte yolumuzu kolayca bulabilelim.”

“Görünüşe göre iki duvar var,” dedi Güneş. “Biri, tüm manastırı çevreliyor, diğeri ise yalnızca kilisenin duvarı. Galiba kemerli salon, kiliseye girişi sağlıyor.”

“Öyle görünüyor,” diyen Maya, yeni kıyafetlerine bakıyordu. Üstünde basit, keten kumaştan kahverengi kemerli bir önlük, onun altında da ince bir elbise vardı. Ayaklarında ise kaba dikişli sandaletler bulunuyordu. Ateş ve Güneş de aynı sandaletlerden giymişlerdi. Pantolonları oldukça boldu; kemerleri olmasa, kesin bellerinden düşerlerdi. Üzerlerinde de yine birkaç

beden büyük gibi duran beyaz keten gömlekler vardı.

“Pek güzel görünmesek de bir süre bu giysilerle idare edebilirim,” diye mırıldandı Maya. “Siz ikiniz...”

Tam o sırada Güneş, “Dikkat edin!” diye bağırarak arkadaşlarını uyardı. Hemen kemerli kapının gölgesine çekildiler. Sebze yüklü bir kağrı, paldır küldür önlerinden geçiyor, hemen yanında yalınayak bir çiftçi yürüyordu. Ardında kapıya doğru ilerleyen birkaç tane daha kağrı, atlılar ve yayalar vardı.

“Burası amma kalabalıkmış,” diye söylendi Maya. “Kimsenin uğramadığı bir manastır bekliyordum doğrusu.” Eğilip Kiya’yı kucağına aldı.

Yanı başlarında, “Bir sadaka verir misiniz? Lütfen bir sadaka...” diyen bir ses duyular. Sesin sahibi, kahverengi giysisi lime lime olmuş, hacı kılıklı bir adamdı. Başına buruşuk bir şapka takmıştı. Sağ avucunu çocuklara uzatırken, sol elinde tuttuğu bastona dayanarak zorla ayakta durabiliyordu.

“Benim gibi yaşlı bir hacıya yardım ederseniz, Tanrı da sizi ödüllendirir,” diye mırıldandı adam.

“Çok isterdim ama sana verebilecek hiçbir şeyim yok,” dedi Maya üzgün bir sesle.

Hacı gözlerini kısarak, “Hiç de öyle fakir çocuklara benzemiyorsunuz halbuki,” dedi. “Her kimseniz... Siz de Aziz

Nazarius'un* kutsal emanetlerini mi ziyaret ediyorsunuz yoksa?" diye sordu.

Çocuklar ne diyeceklerini bilemediler.

Öne atılan, her zamanki gibi Güneş oldu. "Aziz Nazarius mu? Tabii tabii... biz de oraya gidiyoruz."

"Size inansam mı bilemiyorum," diye mırıldanan hacı, elini kemerine atıp bir *gurde*" çıkardı ve birkaç yudum su içti. "Zaten bir önemi de yok. Burada sizinle konuşarak zaman kaybediyorum," dedikten sonra, selam bile vermeden yanlarından uzaklaştı ve az ötedeki zengin görünümlü bir kadına yanaşıp dilenmeye devam etti.

"Bu Nazarius önemli birine benziyor," dedi Maya. "Bu arada, hastalığın ne durumda Ateş?"

Yüzünde koca bir gülümseme beliren Ateş, "Çoktan geçti!" dedi. "Size söylemedim mi? Böyle maceralar benim için en iyi ilaç. Belki başka bir nedeni de vardır. Farkındaysanız, buranın havası Siebenthann'a kıyasla çok daha iyi. Baksanıza, yaz mevsimindeyiz. Bizi sıcak bir mevsime yolladığı için Tempus'a teşekkür borçluyuz!"

Maya da aynı fikirdeydi. "Gerçekten öyle," diye mırıldandı. "Hadi sallanmayın. Şu manastırın içine bir göz atalım. Kalacak bir yer bulmalıyız. Birazdan hava kararacak."

* Romalı bir aziz. Kemikleri Lorsch Manastırı'na gömüldüğünden manastır bir hac merkezi olmuştur. (Ed.N.)

** Hacıların kullandığı matara. (Ed.N.)

Önce kemerli yapıyı incelediler. Dikdörtgen şeklindeki büyük avlunun bir ucunda kilise, diğer ucunda iki eski kulesi bulunan St. Petrus ve Paulus Bazilikası bulunuyordu. Kilise, öyle gökyüzüne uzanan görkemli bir mimariye sahip değildi. Yatay yapısı nedeniyle basık bir havası vardı. Pencereleeri daracık, cephesi sadeydi.

Lorsch Manastırı, içe dönük ve sade mimarisi nedeniyle basit bir yapı gibi görünüyordu.

“Buralarda kalabileceğimiz bir yer yok gibi,” dedi Maya. “Şu satıcıları izleyelim mi?”

Böylece avlunun güneyine doğru ilerlemeye başladılar. Kilisenin çevresi oldukça hareketliydi. Belli ki, Lorsch yalnızca bir manastırdan ibaret değildi. Şifahanesi, okulu, tahıl ambarı ve depolarıyla küçük bir şehir bile sayılabilirdi. Çocuklar etrafı dolaştıkça atölyeler, su kuyusu, değirmen, fırın, bostanlar, meyve bahçeleri ve gezgin din adamlarının geceleyebileceği bir han gördüler. Her yerde birileri harıl harıl çalışıyordu. Bir demirci atölyesinden balyoz sesleri duyulurken, bir tezgâhta adamın biri çeşitli renklerde boya malzemeleri satıyordu. Tezgâha çeşitli boy ve renklerde şişeler dizilmişti. Bir şişede safra taşından üretilen yeşil, bir başkasında dikenli kırmızı kestanenin öğütülmesiyle elde edilen kırmızı, bir diğerinde de laciverttaşının dövülmesiyle elde edilen lacivert tozlar duruyordu. Bir çiftçi tezgâhında lahana, turp, bezelye ve havuç gibi sebzeler satıyordu. Çiftçinin hemen yanında renkli giysiler kuşanmış

bir adam, elindeki dört topla çeşitli numaralar sergiliyor, bir yerlerde birinin şarkı söylediği duyuluyordu.

Yaklaşık yarım saat manastırda dolaşan üç arkadaş, etrafı çitle çevrili botanik bahçesini hayranlıkla incelemiş ama hâlâ kalacak bir yer bulamamışlardı. Maya, bir çobandan iş ve yatacak yer istemek üzereydi ki Kiya yüksek sesle miyavladı. Çocuklar merakla kediye döndüler.

“Bir şey mi buldun?”

Kiya başını hafifçe yana eğip hana doğru koştu; çocuklar da onu izlediler.

Hanın kapısında önüne önlük bağlamış, kısa boylu, şişman bir adam duruyordu. Belli ki, hancıydı. Genç bir adamı omuzlarından tutmuş sarsıyor, bir yandan da avaz avaz bağıriyordu.

“Yetti artık, seni sahtekâr serseri! Kabahat sana iş verende zaten! Sayemde yatacak bir yer sahibi oldun. Para da kazanıyordun. Teşekkür edeceğine hırsızlık yapıyorsun! Bıktım artık senden. Defol buradan ve bir daha gözüme görüneyim deme!”

“Özür dilerim... Yemin ederim, bu işte bir yanlışlık var. Palarların cebime nasıl...”

“Yanlışlık mı? Hiç güleceğim yoktu!” diye gürlledi şişko hancı. “Yemin etme bari!” Sonra da genç adamı sertçe itekleyerek kapıdan kovaladı ve “Pis serseri!” diye mırıldanarak handan içeri girmeye yeltendi.

Fakat Güneş hancının hemen yanı başında biterek, “Elemanna ihtiyacınız var mı?” diye soruverdi.

Şişman adam, üç kafadarı baştan aşağı şöyle bir süzdükten sonra, “Ne? Siz mi?” dedi. “Üç çocuk ve bir kedi, öyle mi?”

“Evet, neden olmasın?” dedi Güneş cesurca. “Biz hem çalışkan hem de namusluyuz.”

Adam gözlerini kısıp çocukları alıcı gözüyle inceleyerek, “Hımm, bilmem ki... üç çocuk... Öte yandan han da tıka basa müşteri dolu,” diye mırıldandı. “Her türlü yardıma açığım aslında. Bir deneyelim bakalım. Burada kalabilirsiniz. Size yemek de vereceğim. İşinizden memnun kalırsam para da veririm, ona göre. Bu arada, adım Wenzel, hanın sahibiyim.”

Çocuklar da kendilerini tanıttılar. Güneş, böyle durumlar da anlattığı masalı yineledi; anne babaları ölmüştü, fakir birer yetimdiler. Hancı, anlattıkları öyküye inanmışa benzemiyordu ama handa çalışacak üç kişi bulmak, onun için gerçeklerden daha önemliydi anlaşılan.

“İyi, hadi size yatacağınız yeri göstereyim,” dedi Wenzel. Çocukları önüne katıp loş meyhaneye soktu. Yemek ve içki servisinin yapıldığı küçük salon, isten kararmış alçak tavanlı, yalnızca üç minik penceresi olan, fazla gün ışığı almayan bir yerdi. İçeride on kadar masa vardı. Basit ahşap masaların çevresine kaba odundan yapılma tabureler dizilmişti. Arkada, üzerine büyük bir fıçı yerleştirilmiş, bar görevi gören bir tezgâh

vardı, hemen yanında da mutfağa girebilmek için dar bir geçiş bırakılmıştı. Duvarda koca bir haç asılıydı. Tezgâhın yanındaki merdiven, müşterilere ayrılan odaların bulunduğu üst kata çıkıyordu. Hancı merdiveni nefes nefese tırmandı ve çocukları çatı katındaki küçük bir odaya götürdü. İçeride saman dolu birkaç şilte vardı.

“Burada biraz dinlenebilirsiniz,” dedi Wenzel. “Herhalde uzun bir yoldan geliyorsunuz, öyle değil mi?”

“Öyle sayılır,” diye mırıldandı Güneş dikkatle.

Hancı ellerini beline dayayarak, “Yalnız iyi niyetimi kötüye kullanmaya kalkmayın,” diye uyardı onları. “Burada tembelliğe göz yummam. Bir saat içinde aşağıda olacaksınız; akşam servisi başlamak üzere. Sakın unutmayın, sahtekârlık yapmaya kalkarsanız, canınıza okurum!” Sözlerini bitirdikten sonra merdivenlere yöneldi. Basamaklar, adamın ağırlığıyla gıcırdayıyordu.

Maya şiltelerden birine uzanarak, “Beş yıldızlı sayılmaz,” diye söylendi, “ama şikâyet etmeyeceğim. Sonuçta manastırda kalacak bir yer bulduk!” Kediye bir bakış attıktan sonra, “Kiya da burayı beğenmişe benziyor,” diye ekledi.

Maya haklıydı. Hayvan, oradan oraya sıçrayarak çeşitli eşyaların yığıldığı tavan arasını inceliyor gibiydi.

“Bir farenin izine rastlamış olmalı,” dedi Güneş. “Umarım, yakında biz de bir iz yakalarız – Tehlikeli İksir’in izini.”

“Kesinlikle...” diye mırıldandı Ateş. “Böyle bir iksir bulunmuşsa, onu buradakiler bilmeyecek de kim bilecek, değil mi?”

Handa Cinayet

Çocuklar, tam bir saat sonra meyhaneye girdiklerinde, birkaç müşteri masalara yerleşmişti bile. Kiya, bir pencere pervazı seçip oraya kurulumken Maya, Güneş ve Ateş de Wenzel'in, önüne dizili testilere içecek doldurduğu tezgâha yaklaştılar. Adamın arkasındaki mutfaktan mis gibi kızarmış et ve soğan kokuları geliyordu.

Çocukları gören hancı, "Ah, geldiniz mi?" diyerek onları karşıladı. Ellerini lekeli önlüğüne sildikten sonra, "İçinizde yemek pişirmekten anlayanınız var mı?" diye sordu.

"Ben biraz bilirim," diye yanıt verdi Ateş.

"Tamam, sen mutfağa git ve karım Gertrud'a yardım et. Siz ikiniz de şu testileri oradaki masaya götürün."

Çocuklar söylenenleri yaparken, Ateş de Gertrud'un yanına gitti. Hancının karısı tığ gibi, zeki bakışlı ve fazla konuşmayan bir kadındı. Ateşe bir demet maydanoz gösterip demeti ince ince doğramasını söyledi. O ise ocağın başında, enfes kokular yayan kocaman bir tencereyi karıştırmakla meşguldü.

Bu arada Maya ve Güneş de çorba kâselerini, ekmek dolu

sepetleri ve fırından yeni çıkmış, dumanı üstünde tüten balık güveçlerini masalara taşıyorlardı. Handa her türlü müşteri vardı; tika basa yemek yiyen zengin tüccarlarla, bol sulu sebze çorbasına ekme banarak doymaya çalışan fakir hacı adayları yan yana oturmuşlardı.

Meyhanedeki tüm masalar kısa sürede dolmuş, hava giderek ağırlaşmıştı. Mutfaktan çeşit çeşit yemek kokuları geliyordu.

Wenzel, "Çabuk, acele edin!" diyerek yeni elemanlarını koşturuyordu. Hancının yüzü kıpkırmızı olmuş, kan ter içinde kalmıştı.

Maya, en arkadaki masada alçak sesle sohbet eden dört müşteriye içecek götürdü. Sürahiye masaya koyduktan sonra, tam arkasını dönüp uzaklaşıyordu ki birden kalakaldı. Adamlardan biri Tehlikeli İksir mi demişti, doğru mu duymuştu? Yüreği hop etti. Yere bir şey düşürmüş gibi yaparak masanın yanına eğildi. Duydukları doğrudu. Masadakiler fısıldaşsalar da konuşulanları rahatlıkla duyabiliyordu.

"... senin bunu bilmen gerekir. Sonuçta otlardan falan anlıyorsun..." dedi bir müşteri, masadaki en yaşlı adama. "Buyur, bir bardak daha iç ama konuşmalısın, anlıyor musun? Hadi anlat!"

Maya doğruldu ve fark ettirmeden yaşlı adama bir göz attı. Çalı gibi gür kaşları olan, uzun yüzlü bir ihtiyardı. Adam, düşünceli bir biçimde başını salladı.

Maya, yan masa az önce boşaldığı için müşterilere yakın durmanın bir yolunu bulmuştu. Yavaş hareketlerle masadaki-leri toplamaya başladı. Bulunduğu yerden diğer masada konuşulanları duyabiliyordu.

Gençlerden biri, “Öyle bir şey gerçekten var, değil mi?” diye üsteledi. “Anlatsana! Çok uzaklardan geldik. Bu konuyu en iyi senin bildiğin söyleniyor.”

“Evet, Tehlikeli İksir!” diye tısladı bir diğeri.

“Heey, kime söylüyoruz!” dedi üçüncüsü.

Maya'nın sırtından bir ürperti geçti.

Yaşlı adam düşünceli bir tavırla başını yana eğerek, “Demek buraya Aziz Nazarius için değil, Tehlikeli İksir için geldiniz?” diye mırıldandı.

“Hiç öyle şey olur mu Tanrı aşkına!” diye karşı çıktı bir hacı adayı. “Bunu burada, manastırda duyduk ve bu konuda daha fazla bilgi edinmek istiyoruz, o kadar.”

Birden ayağa fırlayan yaşlı adam, ayağıyla taburesini masanın altına iterek, “Size yardım edemem,” dedi soğuk bir sesle. “Bu konuda konuşmak bile insanın başını belaya sokar. Bunlar, şeytanın işleri; uğursuzluk getirir.” Sonra tezgâhın başında duran Wenzel'e hesabı ödeyip tek söz etmeden handan ayrıldı.

Elindeki boş testileri tezgâha yerleştiren Maya, “Bu adam kim?” diye sordu Wenzel'e.

“Az önce dışarı çıkan mı?” dedi hancı, başını kaşıyarak.

“Aşağıdaki köyden Yaşlı Gottfried... Yalnız yaşar. Biraz tuhaf-
tır. Hakkında olmadık şeyler anlatırlar. Köy dedikoduları işte,
bilirsin! Ancak biri hastalandı mı, hemen Gottfried'e koşar. Na-
sıl olduğunu Tanrı bilir ama Gottfried otlardan iyi anlar!”

Maya, başını sallayarak içleri dolu testilerden birkaçını yük-
lendi. Havası iyice ağırlaşan meyhanede dolaşırken, Güneş'in
boşları aldığı masaya yanaşarak Gottfried hakkında öğrendik-
lerini birkaç cümleyle arkadaşına özetleyiverdi.

Gözünden hiçbir şey kaçmayan Wenzel, “Gevezelik etme-
yin!” diye haykırdı salonun öbür ucundan. “Kızım, sen şu tep-
siyi yukarı götürüver. Bir numaradaki müşteri ızgara et iste-
mişti. Çabuk ol!”

“Geliyorum!” diye seslenen Maya, üstünde mis gibi kızar-
mış et tabağının bulunduğu tepsiyi alıp üst kata çıktı. Bir nu-
maralı odanın önüne gelip kapıyı çaldığında, içeriden boğuk
bir çığlık geldi. Sonra bunu yere bir şey düşmüş gibi tok bir ses,
ardından da telaşlı ayak sesleri takip etti. İçeride neler oluyordu
böyle? Maya'nın tüyleri diken diken oldu. Yolunda gitmeyen
bir şeyler vardı!

Bu kez kapıya daha sertçe vurdu. Çıt çıkmıyordu. Maya
tepsiyi yere bıraktı ve tüm cesaretini toplayarak kapının kolu-
na asıldı ama kapı kilitliydi. Bir an düşündü. O sırada aklına
anahtar deliği geldi. Hemen eğilerek gözünü anahtar deliğine
dayadı. Bir mumun hafifçe aydınlattığı bir odaya bakıyordu.
Anahtar deliğinin önünden bir gölge geçti. Maya irkildiyse de

gözünü yine deliğe dayadı ve içeriye tekrar bakınca, bir siluetin pencereye tırmandığını gördü. Aynı anda içeriden bir inleme yükselince Maya, kalbinin durduğunu sandı. Nefesi kesilmişti. İçeride kötü bir şeyler olduğu kesindi! Bir şeyler yapması gerekiyordu. Hemen yardım çağırmalıydı! Kız çığılığı bastı.

Bunun üzerine merdivenlerde bir gürültü duyuldu. Birkaç dakika içinde de Wenzel göründü. Ardında Ateş, Güneş ve Kiya ile birkaç da müşteri vardı.

Wenzel, Maya'yı o halde görünce, "Burada neler oluyor?" diye sordu. "Neden içeriye..."

Maya, "İçeride bir şeyler olmuş!" diyerek adamın sözünü kesti. "Yedek anahtar var mı?"

Hancı söylenerek cebinden ağır bir anahtar çıkardı ve kilidi açtı. Kapıyı biraz aralayıp içeriye bir göz atmasıyla, "Aman Tanrım!" diye bağırması bir oldu.

"Ne olmuş?" diye atıldı Ateş.

Hancı hızla yanındakilere dönerek, "İçerideki adam yüzükoyun yerde yatıyor. Sanırım bu, Johannes Furrer!" dedi. "İnfirmaryus'u çağırın, çabuk!"

Wenzel iki adamla odaya girerken, birisi koşa koşa doktoru çağırmaya gitti. Çocuklar da içeri girmeye yeltendiler ama hancı onları engelleyerek, "Bunu görmesiniz daha iyi olur!" dedi sertçe.

* Sağlıktan sorumlu manastır görevlisi. (Ed.N.)

Üç arkadaş dışarıda beklemek zorunda kaldılar ama içeride konuşulanlara kulak kabartmaktan da çekinmediler.

Wenzel'in, "Furrer'in İnfirmarius'luk hali kalmamış," dediğini duydular. "Bu adam bıçaklanmış!"

Çocuklar korkuyla bakiştılar.

"Kim bu adam?" diye sordu biri.

"Güneyli bir tüccar," diye yanıtladı Wenzel. "Alpler'de bir yerlerde yaşıyormuş, adını unuttum şimdi. Buraya iş için geldiğini söylemişti."

Bu arada müşterilerin çoğu yukarı çıkmış, merakla odanın kapısına yığılmışlardı.

"Manastırda cinayet!" diye soludu bir kadın. "İnanılır gibi değil. Tanrı yardımcımız olsun!"

Wenzel, "Lütfen, sakın olun!" diyerek kalabalığı yatıştırma-ya çalıştı.

Bu arada Ateş, Güneş, Maya ve Kiya da odaya süzıldüler. Hancı, ölünün üstüne bir yatak örtüsü çekiyordu. O kargaşada kimse onları fark edecek durumda değildi. Maya, anahtar deliğinden gördüklerini tüm detaylarıyla arkadaşlarına aktardı.

Gözleri fal taşı gibi açılan Ateş, "Kaçan birini mi gördün?" diye sordu, inanamayarak. "Nasıl biriydi?"

"Bilemiyorum," diye yanıtladı Maya. "Her şey öyle çabuk oldu ki..."

Ateş, kulak memesini çekiştiriyordu. “Johannes Furrer’i neden öldürdüler acaba?”

Güneş omuz silkerek, “İyi soru...” dedi.

“Para nedeniyle olmadığı kesin,” diye söylendi Maya.

Çocuklar şaşkınlıkla kıza baktılar.

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Şu komodine baksanıza,” diye fısıldadı Maya. “Dikkatinizi çeken bir şey yok mu?”

Güneş heyecanla, “Ah, evet!” diye atıldı. “Şimdi fark ettim. Furrer’in para kesesi duruyor!”

“Aferin Maya,” diyerek kızı övdü Ateş. “İyi gözlemcisin! Demek ki cinayetin nedeni hırsızlık değil.”

O anda birisi, “İnfirmaryus’a yol verin!” diye bağırdı.

Kalabalık kenara çekilince, bir rahip hızla odaya girdi ve yerde yatan adamı şöyle bir yokladıktan sonra başını iki yana sallayarak doğruldu.

“Ölmüş,” dedi açıkça. “Adalung’a haber verdiniz mi?”

“Abt’a mı?” diye mırıldandı Wenzel şaşkınlıkla. “Tabii ya! Doğru, başrahibe haber vermeliyiz. Herhalde ee... olayın soruşturulması gerekecek.”

“Kesinlikle,” dedi İnfirmaryus. “Senin olay dediğin de cinayet, Wenzel!”

“Elbette anlıyorum,” diyen Wenzel utanmıştı. Sonra hancı

olarak sorumluluğunu hatırladı ve kalabalığa dönerek, “Haydi bakalım, burayı boşaltın!” dedi. “Lütfen sağda solda fazla konuşmayın,” diye eklediyse de bu konuda pek umutlu olmadığı sesinden belliydi.

Diğerleriyle birlikte çocuklar da odadan çıktılar.

* * *

Meyhanede herkes cinayeti konuşuyor, her kafadan bir ses çıkıyordu. Üst kattaki odada olup bitenler hakkında herkesin ayrı bir teorisi vardı. Wenzel’in başka bir talimat vermediğini gören çocuklar da bir masaya iliştiler.

Ateş, “Demek cinayetin nedeni hırsızlık değilmiş!” diyerek konuya girdi. “Peki, o zaman katil ne istiyordu dersiniz?”

“Belki amacı her şeye karşın hırsızlıktı,” diye karşı çıktı Güneş, “ama Maya kapıya gelince kaçmak zorunda kaldı.”

Maya kaşlarını kaldırarak, “Hiç sanmıyorum,” dedi. “Yağın başucundaki komodinin pencerenin yanı başında. Adam pencereden kaçarken bile alabilirdi paraları. Bakın buraya yazıyorum, katil bambaşka bir şeyin peşindeydi!”

Ateş de aynı düşüncedeydi. “Tamam da neyin? Ne gibi bir amacı olabilir?”

“Ne yazık ki bu konuda hiçbir ipucu yok,” dedi Güneş. “Her şey olabilir; kıskançlık, intikam, borç...”

“Cinayetin belki de Tehlikeli İksir’le bir ilgisi vardır,” dedi Maya tereddütle.

“Bunu da nereden çıkardın şimdi?”

Maya omuz silkerek, “Hiçbir fikrim yok,” diye mırıldandı. “Bu akşam adamların iksirden söz ettiklerini duydum ya... ondan olmalı.”

Ateş elini şöyle bir sallayarak, “Tamamen tesadüf,” dedi.

Kız düşünceli bir tavırla arkadaşına baktı. “Ben tesadüflere inanmam.”

Gizemli Başrahip

Ertesi sabah Wenzel, daha horozlar yeni ötmeye başlamışken çocukları uyandırdı.

“Hop! Hadi bakalım kalkın! Size uyuyasınız diye para ödemiyorum!” diye bağırdı adam. “İşler sizi bekliyor!”

“Hemen mi?” diye sordu Maya esneyerek.

“Elbette. Öncelikle Furrer’in eşyalarını buraya, tavan arasına taşıyacaksınız.”

“Anlayamadım?”

“Gayet iyi anladınız!” diye üsteledi hancı. “Alt kata inin ve Furrer’in eşyalarını buraya getirin. Para kesesini ben saklayacağım. Odanın tümüyle boşaltılması gerek; başkalarına kiralanacak. Furrer’in eşyalarını da akrabaları gelip alıncaya kadar burada, tavan arasında saklayacağız. Tabii birileri gelirse... Yoksa eşyaları manastırın mülkiyetine geçecek.”

“Bu da pek çabuk oldu...” diye söylendi Maya. “Odanın yeniden kiralanması, demek istiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Wenzel şaşkınlıkla. “Odayı müze yapmamı mı bekliyordun? Böyle saçmalık gör-

medim! En kısa zamanda normal yaşantımıza dönmemiz gerekiyor. Hanın lânetli olduğu dedikodusu yayıldı bile. Bu benim için ne demek, anlayabiliyor musun?”

Maya, başını önüne eğip sustu.

“Olayın bir an önce kapanması gerek,” dedi Wenzel sertçe. “Yoksa bu iş, yalnız benim için değil, manastır açısından da hiç iyi olmayacak. Hadi bakalım, yeterince gevezelik ettik. Hemen işe koyulun! Benimle gelin de Furrer’e ait olan eşyaları göstereyim.”

Gertrud, Furrer’in odasındaki yatağın yanında diz çökmüş, tahtaların üstündeki kan lekelerini temizlemeye çalışıyordu. Koyu renkli leke ise çıkmamakta inat ediyordu.

“Bu bir işaret,” diye mırıldandı kadın.

Wenzel, hırsını karısına yönelterek “Sen ne saçmalıyorsun orada?” diye bağırdı.

Kadın başını kaldırdı. Yüzü bembeyazdı ve gözlerinin çevresinde koyu renkli halkalar vardı. “Bir işaret, diyorum,” dedi. “Bak söylüyorum, leke çıkmıyor. Kazımaya bile çalıştım. Tanrı lekenin yok olmasına izin vermiyor. Ya da işin işinde başka bir şey var, hatta belki de...”

Wenzel, “Kes sesini aptal kadın!” diye bağırarak elini kaldırdı. Az kalsın karısına vuracaktı. Kadın yeniden başını eğdi ve hayatı o lekenin çıkmasına bağlıymış gibi inatla yeri silmeye devam etti. Bir yandan da bir dua mırıldanıyordu.

“Siz!” diye haykırdı hancı, havlar gibi bir sesle. “Siz de şu paltoyu, yerdeki torbayı ve sandalyenin üstündeki giysileri toplayın ve hemen yukarı götürün! Ondan sonra da meyhaneye gelin. Hadi, yallah!”

Maya, elinde paltoyla merdivenlerden çıkıyordu. O zamana kadar hiç ses çıkarmayan Kiya, bir anda kızın üstüne atladı.

“Hey, yavaş ol!” diye söylendi Maya. “Beni düşüreceksin. Oyunun sırası değil!”

Ne var ki, kedi dikkat çekecek kadar gergindi. Bir şeye sinirlendiği ortadaydı.

“Kiya, senin neyin var?” diye sordu Maya. Kedi miyavlayarak Furrer’in eşyalarının çevresinde dolanıp duruyordu.

Maya, kucağına aldığı kediyi okşayarak sakinleştirmeye çalışırken arkadaşlarına döndü ve “Kiya’nın ne anlatmaya çalıştığını anlayabiliyor musunuz?” diye sordu.

“Ne olacak sıkılmıştır,” dedi Güneş. “Hadi gelin, aşağıya inelim. Bugün Wenzel’i kızdırmamak iyi olacak.”

“Bence de...” dedi Ateş. “Dikkat ettiniz mi, cinayetin unutulması ve her şeyin normale dönmesi için fazla acele ediyor. Ne dersiniz?”

“Bunu ben de fark ettim,” diye atıldı Maya. “Cinayetin hana kötü bir şöhret kazandırdığının farkındayım ama Wenzel abartıyor bence. Bana sorarsanız, davranışı oldukça tuhaf. Şüpheli demek istemiyorum, fakat...”

Güneş alnını kırıştırdı. “Siz ne demeye çalışıyorsunuz? Katil, Wenzel mi yani?”

Maya ile Ateş'ten ses çıkmadı.

Güneş, “Böyle suçlamalar yaparken biraz daha dikkatli olun,” diye uyardı arkadaşlarını. “Bu olayın arkasında Wenzel'in olduğunu gösteren hiçbir kanıtımız yok.”

Maya, “Haklısın,” diyerek arkadaşını destekledi. “Elimizde çok az ipucu var ve bu konuda bir şeyler yapmalıyız. Manastırda dolaşip konuşulanlara kulak kabartmalı ve Furrer hakkında olabildiğince çok bilgi toplamalıyız. Burada ne arıyordu? Kimlerle görüştü? Belki böylece katilinin de kim ya da kimler olabileceği konusunda ipuçlarına ulaşırız.”

* * *

Wenzel, öğlene kadar çocukları oradan oraya koşturdu. Meyhaneyi süpürüp bulaşıkları yıkadılar, öğle yemeğinde müşterilere servis yaptılar ve mutfakta Gertrud'a yardım ettiler. Hancının zaten pek konuşkan olmayan karısı, sabahtan beri tek kelime etmemişti. Yüzü de hâlâ çarşaf gibi bembeyazdı.

Johannes Furrer, öğleden sonra birkaç Benedikt rahibi eşliğinde sessiz sedasız manastır mezarlığına gömülmüştü. Cena-zeye kimse gelmemiş, gelen birkaç meraklı da rahipler tarafından kibarca ama kesin bir tavırla uzaklaştırılmıştı. Wenzel'in birkaç saatliğine azat ettiği çocuklar ise çevreyi kolaçan etme

fırsatı bulmuş ve manastırda dolaşarak küçük bir araştırma yapabilmişlerdi. Bu sayede satıcılarla, esnafla ve gezgin hacılarıyla da sohbet etmişlerdi. Manastırdaki tek konu handaki cinayetti ama kimse Furrer'i tanımadığı gibi daha önce adını da duymamıştı. Daha sonra üç arkadaş, yürüye yürüye mezarlığın kapısına gelmişlerdi.

“Sanki herkes, bu cinayeti örtbas etmeye çalışıyor,” diye söylendi Ateş öfkeyle. “En azından Wenzel ile rahipler...”

Güneş, “Evet, ben de aynı hisse kapıldım,” diyerek arkadaşını onayladı. “Belki de yalnızca korkuyorlardır. Ne de olsa katil serbestçe ortalıkta dolaşılıyor.”

Bir anda Ateş'in aklına korkunç bir düşünce geldi. “Baksana Maya, katil olay yerinden kaçarken seni görmüş olabilir mi?”

“Yani?”

“Yani bu durumda sen büyük bir tehlikedesin!” diye bağırdı Ateş. “Onu tanıyabileceğini düşünerek seni ortadan kaldırmak isteyebilir!”

“Hayır,” diye atıldı Maya. “Beni görmüş olamaz. Zaten bana sırtı dönüktü. Yoksa yüzünü görürdüm, değil mi?”

Biraz olsun rahatlayan çocuk, “Kulağa mantıklı geliyor,” diye mırıldandı. “Haydi, yürüyün. Şu satıcıların tezgâhlarını bir daha dolaşalım. Kulaklarınızı dört açın. Belki Furrer'i tanıyan birilerine rastlarız.”

Çocuklar dolaşmayı sürdürürken, yolda genç bir rahibe

rastladılar. Adam, din adamlarına has giysilere bürünmüştü; el yapımı sandaletler, beyaz gömlek ve *kakulle* denilen kapüşonlu bir yelek. Kemerinde de ucunda haç bulunan bir tespihle bir çakı asılıydı.

Genç rahip sevecen bir sesle, “Tanrı’nın selamı üzerinize olsun,” diyerek onları selamladı. Güzel, yumuşak hatlı bir yüzü vardı. “Ben de sizi arıyordum. Bu ne güzel bir kedi böyle...” Adam eğilerek Kiya’nın başını okşadı.

Güneş, aynı kibarlıkta, “Bu şerefi neye borçluyuz?” diye sordu.

Rahip, *tonsur* denilen, saçlarının ortasındaki tıraşlı yuvarlak boşluğu ovuşturdu ve çevresine bir bakış attıktan sonra alçak sesle, “Ölen şu adamla ilgili,” dedi. Doğrudan Maya’nın gözlerinin içine bakıyordu. “Katili gördüğünü duyduk.”

Kız başını iki yana sallayarak, “Ne yazık ki hayır, yalnızca hareket eden bir gölge görebildim,” dedi.

“Öyle de olsa, yöneticimiz Adalung seninle konuşmak istiyor,” dedi rahip utangaç bir gülümsemeyle. “Gözüne çarpan her ayrıntının büyük önemi olabilir. Katil en kısa zamanda yakalanmalı ve hak ettiği cezaya çarptırılmalı. Yoksa suçlu bulununcaya kadar rahat etmeyeceğiz. Adalung soruşturmayı kendi yürütüyor.”

“Olur, gelirim,” dedi Maya, “ama arkadaşlarımla birlikte...”

Rahip hafifçe başını eğerek, “Neden olmasın?” dedi. “Ancak Abt bundan hoşlanır mı bilemem, göreceğiz. Beni izle-

yin. Sizi başrahibin çalışma odasına götüreceğim; yazıhanesi *scriptorium*'un hemen yanında.”

Bu sırada Rahip de yolda kendini tanıttı. Adı Quirinus idi ve bir kardeş Botanicus'tu.

Bunun üzerine çocuklar, “Bu ne demek?” diye sordular.

“Ben bahçelerin bakımından sorumluyum,” diye açıkladı Quirinus. “Manastırdaki her kardeşimizin ayrı bir görevi vardır. Örneğin, *Bursar* manastırın parasal işleriyle ilgilenir. *Camerarius* kısaca mutfak ve fırının işleyişinden, *Sacratarius* kilisedeki mobilya benzeri malzemedен, *Vestiarius* giysilerle çarşaf, battaniye gibi eşyaların temizliğinden sorumludur, diyebilirim.”

“Demek otlardan anlıyorsunuz?” diye sordu Maya ilgiyle.

“Tabii ki,” diye atıldı Quirinus hevesle. “Abt Adalung beni kendi yetiştirdi. Bitkilerin iyileştirici özellikleri hakkında çok şey bilir o. Bizdeki *herbarium*'un* bir eşi daha yoktur. Harika otlar ektik. Öksürük otumuz, yaralanmalarda kullandığımız guguk çiçeğimiz çok başarılı sonuçlar veriyor. Edindiğimiz bilgileri, bitki ve ilaçlar hakkında kaleme alınan kitaplara kaydediyoruz. İşte bu iş, kütüphanedeki *scriptorium*'da yapılıyor. İsterseniz bir ara size bitki bahçesini gezdiririm. Yaptığım işleri göstermek hoşuma gidiyor. İşte geldik. Yöneticimizin çalışma odası da şurası.”

* Bitki bahçesi. (Ed.N.)

Bazilika'nın arkasında gösterişsiz bir binaya gelmişlerdi. Quirinus ahşap kapıyı tıklattı.

“Girin!” diye seslendi içeriden biri.

Genç rahip çocukları, tek süsü duvardaki büyük haç olan loş, küçük odaya itti ve hemen geri çekildi.

Masanın arkasında oturan oldukça uzun boylu, asik suratlı adam ayağa kalktı ve sert bakışlarla çocukları süzdü. Zayıf olmasına rağmen her hareketinden ürkütücü bir otorite yayı-lıyordu.

Adam sinir bozucu bir sesle, “Sanırım biliyorsunuz, benim adım Adalung,” dedi.

Güneş, “Evet biz...” derken sözü kesiliverdi.

“*Favete linguis!* Ben konuş dediğim zaman konuşursun!” diye bağırdı başrahip. “Şu kediyi de kucağınıza alın. Ortalıkta koşturmasını istemiyorum.”

Kiya sırtını kamburlaştırıp hafifçe miyavladı. Abt, şaşkınlıkla kediye baktı ama hemen sonra kaşlarını çatarak soğuk bakış-larını Maya'ya çevirdi.

“Bir gece önce neler gördün, anlat bakalım!” diye buyurdu. “Sakın hiçbir noktayı atlama!”

Adalung odayı bir aşağı bir yukarı arşınlarken, Maya bildik-lerini anlattı. Zaten fazla bir şey görememişti. Konuyu çabucak özetleyip sustu. Başrahabin bakışları iyiden iyiye kararmıştı. “Gerçekten hepsi bu kadar mı?”

Maya olumlu anlamda başını salladı.

“Bu bize bir şey kazandırmaz,” diye mırıldandı başrahip, içini çekerek. “Katil hâlâ manastırda rahatça dolaşıyor olabilir—*quod deus avertat*. Çıkabilirsiniz!” Adalung yeniden koltuğuna oturarak düşüncelere gömüldü.

Çocuklar sessizce dışarı süzıldüler. Az sonra ikinci güneşinin aydınlattığı bahçeye çıkmışlardı.

“Ne ilginç adamdı,” diye mırıldandı Maya. “Ya devamlı kullandığı şu Latince kelimelere ne demeli? Siz anlayabildiniz mi?”

Ateş ile Güneş aynı anda yanıt verdiler.

“Hayır.”

“Evet.”

Ateş, Güneşe dönüp, “Atma!” dedi gülümseyerek.

“Doğru söylüyorum,” diye üsteledi Güneş. “*Favete linguis*, dilini tut gibi bir şey... *Quod deus avertat* ise yanılmıyorsam ‘Tanrı korusun’ anlamına geliyor. Latince dersini çok severim ben.”

“Hadi gelin!” diye seslendi Maya. “Şu tezgâhları bir kez daha dolaşalım. Bakarsınız Furrer’i tanıyan birini bulmayı başarırız.”

Üç arkadaşın yaptığı araştırma, bu kez de verimli olmadı. Manastır sakinlerine bakılırsa, Furrer tam bir bilmeceydi. Görünüşe göre öldürüldüğü akşam da kimse onu fark etmemişti.

Ateş, Güneş ve Maya, hayal kırıklığıyla hana döndüler. Wenzel, önlerine bir sürü iş yığmaya hazır, onları bekliyordu.

Meyhane, o akşam da tıklım tıklım doluydu. Hancının, bir daha müşteri gelmeyeceğine dair korkusunun gereksiz olduğu anlaşılımtı.

Çocuklar, ancak gece yarısına doğru işten başlarını kaldırıp odalarına çıkabildiler. Ateş, elinde bir mumla önden yürüyordu.

Yatağına geldiğinde, “Aman Tanrım!” diye bağırdı.

“Yine ne oldu?” diye sordu Maya bitkin bir sesle.

“şuraya bakın!” diyebildi Ateş. “Furrer’in eşyaları karıştırılmış!”

Sığınak

Maya'nın düzgünce katladığı Furrer'in eşyaları, karma-karışık olmuş, bazıları yerlere atılmıştı.

“İlginç,” diye mırıldandı Güneş, paltoyu yerden kaldırarak. “Bakın şapkası şurada, torbasıyla diğer eşyaları da orada. Öyle görünüyor ki, hiçbir şeyi götürülmemiş. Çok tuhaf...”

Maya, “Acele etmeyin,” diye mırıldanarak ceketi kontrol etti. Sonra Furrer'in deri kesesine el attı. “Hımm, sanırım Güneş haklı. Eksik bir şey yok gibi.”

“Ama bu çok anlamsız,” diye söylenen Ateş, şiltesine bağdaş kurmuş oturuyordu. “Eksik bir şey olmalı.”

“Şart değil,” diye karşı çıktı Güneş. “Katil aradığını bulamamış da olabilir.”

“Orası belli olmaz,” diye mırıldandı Ateş. “Zaten Furrer'in pek az eşyası vardı. Beni asıl ilgilendiren buraya kimin geldiği?”

Maya, Ateş'in yanında oturuyordu. “Güzel soru. Şimdi sırayla gidelim. Furrer'in eşyalarının burada, tavan arasında olduğunu kim biliyor?” Çocuklar şaşkınlıkla kıza baktılar. Maya, “Wenzel!” diyerek sorusunu kendi yanıtladı.

Ateş, “Karısını unutuyorsun,” diye uyardı onu.

Maya karşı çıkmadı. “Eh, iyi... Gertrud da var,” dedi, “ama bana sorarsan, Wenzel başından beri oldukça şüpheli davranıyor. Onun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmekten alamıyorum kendimi.”

Güneş, Furrer’in şapkasını ellerinin arasında çevirerek, “Cinayeti Wenzel işlemiş olabilir mi sizce?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Gayet basit. Olay sırasında Wenzel neredeydi? Onu gördünüz mü? Hatırlamaya çalışın!”

Ateş omzunu silkerek, “Maya bağırmaya başladığı sırada mutfakta değildi,” dedi. “Orası kesin.”

“Meyhane kısmında da değildi,” diyen Güneş, Maya’ya dönerek, “Yanına ilk kim geldi?” diye sordu.

“Wenzel,” dedi Maya, nefesi kesilerek, “ama bu neyi gösterir ki?”

Güneş, “Wenzel’in olay yerine çok yakın bir yerde olduğunu,” diyerek aklından geçenleri daha iyi açıklamaya çalıştı. Yanakları heyecandan kızarmıştı.

Maya sinirli bir tavırla saçlarıyla oynuyordu. “Yalnız ben katilin pencereden kaçtığını gördüm,” diye mırıldandı. “Eğer o Wenzel ise... o zaman nasıl içeriye girip hemen üst kata çıktı?”

“Hadi gelin,” dedi Ateş. “Bunu bir araştıralım.”

Handan dışarı süzülüp Fuller'in odasının baktığı arka tarafa gittiler. Pencerelelerin hemen altında keçi ağılının çatısı vardı.

“Katil pencereden kaçmak için çatıya atlıyor ve başka bir pencereye koşup oradan içeriye tırmanıyor,” dedi Ateş yüksek sesle. “Kısa sürede de Maya'nın yanı başında bitiyor.”

“Oldukça riskli bir yöntem,” diye mırıldanan Maya, çok kararsızdı. “Bu durumda peşinden koşacakların kucağına da düşebilirdi.”

“Olabilir,” dedi Ateş, “ama kimin aklına Wenzel'i suçlamak gelir, söyler misin?”

Bir miyavlama duyunca, bakışlarını aşağıya çevirdiler.

“Senin başka bir teorin mi var, Kiya?” diye sordu Maya gülümseyerek.

Kedi bu kez daha yüksek sesle miyavladı.

“Bize bir şey göstermeye çalışıyor olmasın,” dedi Güneş.

Maya, “Bu ilk değil ki,” diyerek kediyi izledi.

Kiya, hanın sessiz koridorunda sanki süzülür gibi koşuyordu. Gürültü yapmamaya çalışan çocuklar ise parmak uçlarında kediyi izleyerek yeniden çatı katına çıktılar. Odada mum yanıyor.

“Bizi yatırmaya çalışıyorsan, bunun harika bir fikir olduğunu söyleyebilirim, Kiya,” diyen Ateş, esneyerek gerindi.

Ancak Kiya'nın aklında başka bir düşünce olduğu belliydi.

Doğruca Furrer'in paltosuna koşan kedi, patisini paltonun sol koluna koydu.

Maya, "Ne var?" diye sorarak, kedinin yanına diz çöktü. Kiya, tırnaklarını çıkarıp paltonun kolunu yırtmaya çalıştı. Gözleri ardına kadar açılmış, kulakları heyecanla öne doğru dikilmişti.

Kendini saman dolu şiltenin üzerine bırakan Ateş, "Belki de oyun oynamak istiyordur," diye söylendi.

"Saçmalama!" dedi Maya. "Bize bir şey göstermeye çalışıyor. Bu paltoyla ilgili bir şey!" Eliyle paltonun kolunu yoklamaya başladı. "Bu da ne?"

Sıkıntıyla içini çeken Ateş, yerinden kalkarak Güneş'le birlikte kızın yanına geldi.

"Bakın," dedi Maya. "Kolun içinden bir hışırtı geliyor."

Ateş ve Güneş de kolu kontrol ettiler.

"Evet, bunun içine bir şey dikili," diye atıldı Ateş.

Maya ayağa kalkarak, "Bize sivri bir şey lazım," diye mırıldandı. "Çakını versene Güneş!"

Maya, Güneş'in çakısını alıp dikkatle paltonun dikişlerini söktü. Kedi, gözünü kızdan ayırmıyor, heyecanı giderek artıyordu. Hayvanın kuyruğu hızla iki yana sallanıp duruyordu.

Sonunda dikiş açılınca Maya, dikkatle elini astarın içine soktu ve birkaç yaprakla kökü dışarı çıkardı.

Ateş şaşkınlıkla, “Bu da ne böyle?” diye sordu. “Yemeğe katılacak özel bir baharat mı?”

“Hayır,” dedi Maya. “Baharat olamaz. Kimse baharat olarak kullanılacak bir otu böyle iyi saklamak için zahmete girmez. Bence bu, çok daha değerli bir bitki.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Güneş. O sırada beyninde bir şimşek çaktı. “Bu bitkinin Tehlikeli İksir’le bir ilgisi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Maya alnını kırıştırdı. “Olabilir. Kesin olan şu ki bu bitki oldukça değerli. Yoksa Furrer, onu böyle bir yere gizlemezdi.”

“Ve katili gerçekten de otu bulamadı,” diye fısıldadı Güneş, “ama Kiya bunu becerdi.” Çocuk hayvanı okşarken kedi, mırıldanmaya başlamıştı.

“Aman Tanrım,” diye soludu Ateş. “Bunun için cinayet işlendi. Gerçekten de çok değerli bir bitki olmalı...” Kökleri eline alarak mum ışığında bir daha inceledi. “Bu ne acaba?”

“Bizim öğrenmemiz gereken de bu işte,” dedi Maya. “Yalnız dikkat çekmemeliyiz. Hemen yarın Quirinus’u bir ziyaret edelim. Otlardan oldukça iyi anlıyor. Yaşlı Gottfried de işe yarar...”

“Ya da Adalung,” diye ekledi Güneş. “O da otlar konusunda uzmanmış ya!”

“Bence Quirinus daha iyi,” dedi Ateş. “O, Abt’tan çok daha sevecen biri.”

“Bak bu konuda çok haklısın,” diye mırıldandı Maya, “ama bu aşamada otları saklayacak iyi bir yer bulmalıyız.”

Güneş elini uzatarak, “Bana ver,” dedi. “Kemerimdeki küçük keseye koyarım.”

Maya, “Tamam ama çok dikkatli ol!” diyerek Güneş’i uyardı.

Bu sözlere gücenen Güneş, “Tabii ki, sen ne sandın?” diye söylendi. “Otu gözümün önünden ayırmam, merak etme.”

Maya, “Onu demek istemedim,” diyerek arkadaşının gönlünü almaya çalıştı. “Kendine dikkat etmelisin! Çünkü şu anda birinin, gözünü kırpmadan uğruna adam öldürdüğü bir şeyi taşıyorsun. Üstelik bu biri, pekâlâ bu handa olabilir!”

Güneş yutkundu. Bunu hiç düşünmemişti. Bitkiyi sıkı sıkı tuttu. Ellerin titremesi, canını sıkmıştı.

Bitki Bahçesinde

Ertesi gün çocuklar, bir gece önceki keşiflerinden kimseye söz etmediler. Güneş, bitki yapraklarıyla küçük kökü, bir hazineyi saklar gibi korudu. Wenzel ise ters bir günündeydi. Güneş, hancının keskin bakışlarıyla sürekli onu süzdüğünü hissediyordu. Yanılıyor da olabilirdi elbette. Güneş'le arkadaşları, böylece diken üstünde bir gün geçirdiler. Hancının gözüne batmamaya çalışıyorlardı.

Üç kafadar, o akşam da handan uzaklaşma fırsatı buldular. Wenzel, karın ağrısını bahane ederek odasına çekilmişti.

“Rahiplerden karın ağrısına iyi gelen bir karışım isteyebiliriz,” demişti Maya.

Ancak Wenzel, “Gerek yok,” diyerek homurdanmıştı. “O şuruplara karnım tok benim. Hepsini saçmalık! Beni rahat bırakın yeter.”

Çocuklar, bu emri seve seve yerine getirdiler.

“Hadi, bitki bahçesine gidelim,” dedi Maya. “Belki Quirinus da oradadır.”

Kısa bir süre sonra küçük bahçeyi çevreleyen çitin yanındaydılar. Bahçede kimseler görünmüyordu.

“Ne dersiniz, içeri girelim mi?” diye sordu Güneş.

“Tabii ki,” diyen Maya, bahçe kapısını açmıştı bile.

Böylece bahçeye adımlarını atıp, ayrıık otlarından güzelce arındırılmış dizi dizi bitki tarhlarının arasında ilerlemeye başladılar. Sağda solda filizlenen bitkiler vardı. Uzayanları, ince çitalara bağlayarak sabitlemişlerdi. Kimi tatlı, hoş kokular yayıyor, kiminden de acımsı ya da baharatınkine benzer kokular yükseliyordu. Çocuklar, bir sarı kantaron yatağının yanına çakılıp kalmış olan Kiya’yı yürümeye zorladılar.

Tarhlardan birinin önüne diz çökmüş bir rahip vardı. Adam beyaz çiçekler vermiş, uzunca bir bitkiyle ilgileniyordu. Ayak seslerini duyunca başını kaldırdı. Çocuklar Quirinus’u hemen tanıdılar.

Genç rahip onlara gülümseyerek “Tanrı’nın selamı üzerinize olsun,” dedi. “Sizi bitki bahçemize getiren nedir bakalım?”

Maya sevecen bir tavırla, “Hancı Wenzel pek iyi değil,” dedi. “Midesi ağrıyormuş.”

“Zavallı...” diye mırıldandı Quirinus, “ama tam yerine geldiğinizi söyleyebilirim. Bu bitkinin ne olduğunu biliyor musunuz?” Önündeki bitkiyi gösteriyordu.

Çocuklar başlarını iki yana salladılar.

“Bu kimyon,” diye açıkladı Quirinus. “Tohumları, yazın bu aralar toplanır. Suda kaynatılırsa krampları çözer, mideyi güçlendirir. Birazdan size küçük bir torba veririm. Hancı Wenzel’e götürürsünüz. Size bitki bahçesini gezdirmemi ister misiniz?”

“Ah evet, çok seviniriz!”

Quirinus, çocuklarla birlikte bahçede yürümeye başladı. Her yatağın önünde duruyor, dikili bitkinin adını söyleyerek yararlarını anlatıyordu. Sonra yaklaşık iki metre yüksekliğindeki, mor çiçekler açmış bir fidanın önünde durdu.

“Bu karakafes,” dedi. “Bol güneş ve nemli toprak ister. Köklerinden yakı yaparız. Yaraları çabucak iyileştirir. Ezilmelere ve morarmalara da iyi gelir.”

“Gerçekten de çok ilginç,” dedi Güneş. Eli belindeki keseydi. Gizemli bitkinin ne olduğunu genç rahibe sorup sormama konusunda kararsız kalmıştı.

Bu arada Quirinus biraz daha ilerlemiş, turuncu çiçekli bir bitkinin önünde durmuştu. “Bakın, bu da kadife çiçeği,” dedi. “Son derece şifalıdır ve çok az suyla yaşayabilir. Ağız yaralarında gargara olarak kullanılır ve gerçekten de çok işe yarar.”

Güneş soru sorarcasına arkadaşlarına bakınca, Ateş’le Maya başlarını salladılar.

“Quirinus,” dedi Güneş. Rahip, Güneş’ten yana dönüp çocuğa cesaretlendirici bir bakış attı. “Sana göstermek istediğim

bir şey var,” diyen çocuk, kemerindeki keseyi çıkardı ve rahibe yapraklarla kökü gösterdi.

“Bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?”

Quirinus gözlerini kısarak, “Hımmm,” dedi. Genç adam, otu eline alarak bir dakika kadar inceledi. Ardından, “Bunu daha önce hiç görmemiştim,” diye mırıldandı. “Yalnız şifalı bir ot olmadığını söyleyebilirim. Aksi halde tanırdım. Onu bana bırakabilirsiniz. O zaman daha ayrıntılı inceler, otlardan anlayan diğer arkadaşlara da gösteririm.”

“Hayır, gerek yok,” diye atılan Güneş, yaprakları ve kökü minik kesesine yerleştirdi. “Çok teşekkürler.”

“Siz bilirsiniz,” dedi Quirinus. “İsterseniz şu bitkiyi anlatabayım. Ebegümece...”

Genç rahip, bir yarım saat daha çocuklara bahçedeki çeşitli bitkileri gösterip özelliklerini açıkladı. Sonra kiliseden çan sesleri duyuldu.

“Artık kiliseye dönmeliyim,” dedi rahip. “Nona zamanı! Her üç-dört saatte bir dua etmek için toplanırız. Acele etmeliyim! Hoşça kalın! Tanrı sizinle olsun!”

Rahip uzaklaşınca Ateş sıkıntıyla, “Hiçbir şey öğrenemedik,” diye söylendi.

“Boşuna gelmişiz,” dedi Maya. “Adalung’a gitmeliydik. Ne de olsa Quirinus’u yetiştiren o. Bitkinin ne işe yaradığını bilirdi belki.”

Güneş, “Aman boş verin,” diye karşı çıktı. “Abt nedense bana çok itici geliyor. Nasıl diyeyim... ürkütücü biri. Gelin, şu yaşlı Gottfried’i arayalım.”

Ne var ki, Maya ile Ateş, Adalung’la konuşmak istiyorlardı. Onun bu konuda kesinlikle Gottfried’den daha bilgili olduğunu söylemekte ısrar ettiler. Güneş de ister istemez buna razı oldu. Böylece başrahibin bulunduğu binaya yollandılar ve dua faslı bitene kadar Kiya ile oynayarak oyalandılar.

“Siz burada ne arıyorsunuz?” diyen sert bir ses, çocukların irkilmesine neden oldu. Abt, herbarium’daki mucizevi bitkilerden biriymiş de bir anda yerden bitivermiş gibi yanlarında duruyordu.

“Biz... yalnızca... bir şey soracaktık,” diye kekeledi Güneş.

Abt, elindeki bir deste anahtardan birini kapının kilidine sokarken huysuz bir tavırla, “Ama benim hiç zamanım yok,” dedi. “Her zaman barış ve huzurun egemen olduğu bu manastırda korkunç bir olay oldu. Tüm gücümü katilin yakalanmasına ayırmalıyım. Yalnızca manastırda değil, çevre köylerde de araştırma yaptırıyorum.”

“Katilin kim olduğunu öğrenebildiniz mi?” diye sordu Güneş.

“Hayır,” diyerek huzursuzca başını iki yana salladı Abt. “Sorun da bu ya. Haydi, gidin artık! Beni daha fazla meşgul etmeyin.”

Ancak Güneş, işin peşini bırakmaya niyetli değildi. “Lütfen, fazla zamanınızı almayacağız. Yalnızca size bir şey göstermek istiyoruz.”

Kapının ağzında duran Adalung içini çekerek, “Pekâlâ, içeri gelin ama lafı fazla uzatmayın,” dedi.

Üç arkadaş, Adalung’un peşinden odaya girdiler. Başrahip yerine oturduğunda Güneş, kesesindeki hazineyi çıkarıp adamın önüne koymuştu bile.

“Bu bitkinin ne olduğunu bize söyleyebilir misiniz?”

Adalung kaşlarını çatarak, “Hayır, bu bitkiyi bilmiyorum,” dedi. Sonra iyice öne eğilerek Güneş’in gözlerine baktı. Sanki gözlerinden kalbindekileri okuyabiliyordu. Çocuğun sırtından bir ürperti geçti.

“Şimdi sen de bana bu bitkiyi nereden bulduğunu söyleyeceksin oğlum,” dedi Abt buz gibi bir sesle.

Korkuyla gerileyen Güneş, arkadaşlarına dayanmıştı.

“Şey... buldum...” diye yanıt verdi. “Yoldaydı...”

“Hangi yolda?”

“Duvarın yakınında, hemen kilise binasının yanındaki duvarın orada.”

Başrahip, “Bu pek inandırıcı değil,” diye homurdandı. “Belki de şifalı otlarla uğraşan köylü kadınlardan biri düşürmüştür.”

“Öyle olmalı,” diye mırıldandı Güneş. “Mutlaka öyle olmuştur. Biz sizin daha fazla zamanınızı almayalım. Yaşlı Gottfried otu bilir belki ya da nereden geldiği hakkında bir fikri olabilir. Hani şu köyde oturan... Bir de onunla konuşalım. Gottfried otun adını söyleyebilirse sizi de bilgilendiririz.”

Adalung bir kahkaha patlatarak, "Gottfried mi? Şu yaşlı deli!" diye dalga geçti. "Doğanın hazinelerinden iyi anladığını söyleyerek böbürlenir ama ormanda dolanıp böğürtlen toplamakla ya da birkaç kök sökmekle bu iş olmaz. Hiç olmaz, Tanrı korusun! Şifalı otlarla ilgili bilgi bu manastırda toplanır, yalnızca bu manastırda. Gottfried gibi basit bir çiftçi, bu bilgiye sahip değildir ve asla da olamaz!"

Güneş, "Anlıyorum..." diye mırıldanarak arkadaşlarıyla kapıya doğru geriledi. "Öylesine bir fikirdi işte..."

Abt, daha fazla konuşmayınca çocuklar da hemen loş ofisten dışarıya çıktılar.

Güneş, kapının önünde derin bir nefes alarak "Dışarı çıktığımıza seviniyorum," dedi. Gökyüzü, kara bulutlarla kaplanmış, yağmur hafifçe çiselemeye başlamıştı.

"Ben de öyle," dedi Maya. "Komik bir tip... aşırı ciddi ve kendini dev aynasında görüyor. Haydi, gidip Quirinus'tan kimyonu alalım da bir an önce hana dönelim. Wenzel bizi bekliyordur!"

* * *

Gerçekten de bekliyordu. Öfkeden köpüren hancı çocukları görünce, "Nereye kayboldunuz?!" diye bağırdı. "Bir yığın iş sizi bekliyor!"

Maya, masum bir ifade takınarak, "Bu senin için," dedi ve

Quirinus'un minik bir kese içinde verdiği otları hancıya uzattı. "Bunları Quirinus yolladı. Mideni rahatlatırmış."

"Benim bunlarla işim olmaz," dedi Wenzel elini şöyle bir sallayarak. "Bu kocakarı ilaçlarına karnım tok, demedim mi? Hem benden bir şey gizlediğinizi anlamadım sanmayın! İki bir ortadan kayboluyorsunuz. Manastırdakilere olmadık sorular sorup duruyormuşsunuz. Bilmiyor muyum sanıyorsunuz? Bu manastırda olan biten her şey, beş dakikada kulaktan kulağa yayılır. Üstelik her yerde dostlarım var benim. Benden ne saklıyorsunuz bilmiyorum ama pek yakında öğreneceğimden şüpheleniz olmasın! Bakın buraya yazıyorum, arkamdan bir numara çevirdiğinizi anlarsam canınıza okurum, ona göre!"

Gölge

Çocuklar, öğleden sonra handan çıkabilmek için fırsat kolladılar. Ancak yaşlı Gottfried'i görmeleri mümkün olmayacak gibiydi. Sonunda, saat sekizi biraz geçe şansları döndü. Daha önceki akşamlar kadar kalabalık olmayan meyhane, kısa sürede boşalmış, saat sekiz buçuğa gelmeden son müşteri de kalkmıştı.

“Bu gecelik bu kadar galiba,” diye mırıldanan Wenzel, ellerini lekeli önlüğüne silerek, “Kapatalım bari,” dedi.

Çocuklar bunu çatı katına çekilmek için yeterli gördüler. Hancı da bir itirazda bulunmadı. Alt kattan gelen gürültü kesilinceye kadar odalarında oyalandılar.

Hiç ses gelmeyince de usulca bir alt kata indiler. Müşterilerin kaldığı odaların önünden sessizce geçip, koridor penceresinden ağılın damına indiler. Sonra da sessizliklerini koruyarak damdan hanın arkasındaki çamurlu araziye atladılar. Yine yağmur yağıyordu.

“İşte bu kadar,” diye mırıldandı Güneş rahatlayarak. “Şimdi iş, Gottfried'in nerede oturduğunu öğrenmeye kaldı.”

“Bu, o kadar da zor olmayacak,” dedi Maya. “Köyden birine sorarız. Oradakiler eminim Gottfried’i tanıyorlardır.”

Bir sıçrayışta önlerine geçen Kiya, manastırın dış kapısından gezmeye çıkar gibi rahatça süzülürmüşü. Maya manastırın kapısındaki bekçiye köye nasıl gideceklerini sorduğunda adam, çocukları şaşkınlıkla süzüp, manastırdan çıkan tek yolu işaret etti. Çocuklar başka bir şey sormadan, “Weschnitz boyunca yürüyün, o sizi oraya götürür,” diye ekledi.

Weschnitz, sakince akan bir ırmaktı. Ormanın içindeki yol, yokuş aşağı iniyordu. Maya, aniden durup arkadaşlarına dönerek, “Siz de duydunuz mu?” diye sordu.

“Neyi?”

“Tam arkamızdan dal kırılır gibi bir çıtırtı geldi sanki.”

“Belki de bir hayvandır,” diye mırıldandı Ateş.

“Evet, belki de,” dedi Maya, “ama bizi izleyen biri de olabilir.”

Güneş ise, “Ormanın içinde, karanlıkta bu çok doğal...” diye fısıldadı. “Hepimiz gerginiz. Sana öyle gelmiştir.”

Maya, dikkatle çevresini kolaçan etti. Koyu renk ağaç gövdelerinin arasına akşam karanlığı çökmeye başlamıştı.

Maya, “İşte,” diye arkadaşlarını uyardı. “Orada bir şey kıpırdadı! Bir gölge!”

“Nerede?”

“İşte orada, büyük meşenin yanında!”

Güneş korkarak, “Ben bir şey göremiyorum,” diye fısıldadı titrek bir sesle. “Belki de geri dönsek daha iyi olur.”

“Saçmalama!” diye atıldı Ateş. “Eminim az sonra köyde oluruz. Sinirlerimize hâkim olmalıyız. Haydi yürüyün!”

Ateş kararlı bir tavırla ilerleyince diğerleri de onu izlediler. Oldukça dikkatli davranan çocuk, sürekli ormanı kontrol ediyordu. Neyse ki, köyün ilk evleri görününce çocuklar da derin bir nefes aldılar.

Kuyudan su çekmekte olan genç bir kadın, üç kafadara Gottfried’in evini tarif etti.

“Onun kulübesi ormanın biraz içindedir,” diyen kadının vücudundan bir ürperti geçti. “Siz ondan ne istiyorsunuz?”

“Uğrayıp bir hatırını soracağız,” diyerek kaçamak bir yanıt verdi Maya.

“Asla inanmam. Kimse öyle laf olsun diye Gottfried’e gitmez. Ancak çok hastalanırlarsa ona uğrarlar... otlardan anlayan birine gereksinim duyunca... Siz hastaya da benzemiyorsunuz.”

“Neden kimse gitmiyor ona?”

Yüzünde alaylı bir gülümseme beliren kadın, “Karanlık güçlerle işbirliği yaptığından,” dedi. “Anladınız mı? Şeytanla!”

“Ah, sahi mi?”

“Sahi ya! Üstelik karısı da yok. Ormanın kıyısındaki evinde tek başında yaşıyor. Böyle şey olur mu? Hem evlenmemek, Tanrı’nın isteğine karşı çıkmaktır! Yalnızca gizli işler çevi-

ren biri böyle yaşar. Ayrıca Gottfried sakattır; topallar. Bu da Tanrı'nın, günahkâr kullarına verdiği bir ceza işte!” Kadın haç çıkarıp su kovasını yükledi ve kulübesine girdi.

“Acaba geri dönsek daha mı iyi olur?” diye sordu Güneş.

Ateş gözlerini devirerek, “Gottfried'in kulübesini gördüm bile!” diye atıldı. “Yürüyün haydi!”

Maya da Ateş'le aynı fikirdeydi. Böylece üç arkadaş, Gottfried'in kulübesine doğru yürümeye devam ettiler. Kulübe, devasa bir kızıl kayının dalları altına gizlenmiş gibiydi. Duvarları, sazdan ve söğüt dallarından örülmüş, araları tezek, saman ve çamurdan oluşan bir karışımla doldurulmuştu. Kulübenin yanında rüzgârdan yamulmuş bir ahır vardı. Küçükük bir kümesin tüneğinde yalnızca tek bir tavuk görünüyordu.

Çocuklar kapının önünde durup çevreye kulak verdiler. Ormanın uğultusundan başka bir ses duyulmuyordu.

Bir ağaç gövdesinin arkasında kıpırdayan bir karaltı görünce, birden irkildi Maya. Hayvan mı yoksa insan mı olduğunu anlayamamıştı ama birilerinin peşlerinde olduğundan emindi.

“Tamam mıyız?” diye sordu Ateş.

Maya başını evet anlamında sallayarak kapıyı tıklattı. Kulübeden ayak sesleri duyuluyordu.

Bir öksürük sesinden sonra, “Kim var orada?” diye sordu biri.

“Yalnızca üç çocuk,” diye seslendi Güneş. “Sana bir şey sormak istiyoruz. Otlar hakkında...”

Kapı açıldı ve eşikte elinde bir mumla Gottfried görüldü.

“Gerçekten de üç çocukmuştunuz,” diye söylendi adam, “... ve bir de kedi. Bu, ne güzel bir kedi böyle.”

Kiya miyavlayarak yaşlı adamın ayağına sürtündü. Bu, ona güvendiğini gösteriyordu.

“Demek bitkilerle ilgileniyorsunuz,” dedi Gottfried. “O zaman doğru yere geldiniz. Ancak gecenin bu saatinde sizi buraya getiren nedir?”

“Merak,” diye yanıt verdi Güneş. “İçeri girebilir miyiz?”

“Buyurun, misafiri severim. Zaten fazla misafirim de olmuyor.”

Kulübenin zemini topraktandı. İçerideki eşya ahşap bir banktan, bir masadan ve köşede yatak görevi gören, üst üste konmuş birkaç saman dolu şilteden ibaretti. Şömineye benzeyen, açık ocağın üzerinde de bir tencere asılıydı. İçinde kaynayan hangi bitkiyse, keskin bir koku salıyordu. Kulübenin bacası olmadığından koku, ocaktaki odunların kokusuna karışıyordu. Arka duvarda bir kapı daha vardı; ahıra açılıyor olmalıydı.

“Oturun,” diyerek ahşap bankı gösterdi Gottfried. Çocuklar yerlerine yerleşirken, dikkatle onları izliyordu.

Yaşlı adam Maya'ya bakarak, “Seni tanıyorum galiba,” dedi. “Dur bakayım... nerede görmüştüm seni?”

“Handa,” dedi Maya. “Orada çalışıyoruz. Masada birkaç kişiyle birlikte oturuyordun. Size ben hizmet ettim. Bu arada da otlardan anladığını duydum. Onun için geldik.” Kız birden sustu. Gözünü kulübenin tek penceresine dikmişti. “İşte yine o!”

Tüm bakışlar ona döndü. “Kimi kastediyorsun?”

“Yine o gölgeyi gördüm,” diye soludu Maya.

Gottfried koca bir kahkaha patlatarak, elinde mumla pence-reye yaklaşıp dışarıya baktı.

“Hayır, dışarıda kimse yok,” dedi. “Merak etme. Geceleyn ormanda aslında var olmayan bir şeyler gördüğünü sanırsın. İnan bana.” Masaya döndü, mumu üstüne koyup kulübedeki tek sandalyeye oturdu. Yuvarlak yüzünde ilginç bir ışık vardı. “Bu ormanda insanı şaşırtan çok şey olur,” diye mırıldandı sakince. “Özellikle dolunay zamanı... Bugün de dolunay var galiba.”

Fazlasıyla huzursuzlaşan Güneş, ahşap bankta kıpırdanıp duruyordu. Ona kalsa hemen kalkıp hana dönerdi ama bu, söz konusu bile olamazdı elbette. Ancak bu ilginç ziyareti kısaltmak elindeydi. Ne olduğu bir türlü anlaşılamayan otların bulunduğu keseciği çıkartarak özenle düğümünü çözdü ve içindekileri masanın üstüne boşalttı. Yaşlı adam, otların üzerine eğilerek mum ışığında Güneş’in hazinesini inceledi.

“Ah, bu oldukça ilginç,” diye mırıldandı. “Hatta fazla ilginç, diyebilirim.” İnce uzun parmaklarıyla yapraklardan birini alıp

ışığa tuttu ve bir kez daha inceledi.

“Bu bitkiyi biliyor musun?” diye atıldı Güneş. “Nedir bu?” Meraktan çatlamak üzereydi.

“Elbette biliyorum,” dedi Gottfried.

O sırada kapıya bir şey çarptı.

Güneş titrek bir sesle, “Bu da nesi?” diye fısıldadı.

“Hiçbir fikrim yok,” diye yanıt verdi Gottfried. “Biri aptalca bir şaka yapmak istiyor sanırım. Demin de dediğim gibi, ormanda inanılmaz olaylara rastlamak mümkündür. Şimdi anlarız. Ben bir bakayım.” Öksürerek yerinden doğruldu ve kapıya gitmeye davrandı.

Kiya, birden banktan masaya sıçradı. Sırtı gerilmiş, tüyleri yer fıırçası gibi dimdik olmuştu. Kedinin göz bebekleri, incecik birer çizgiye dönüşmüştü.

Maya birden kötü bir hisse kapılarak, “Gottfried, dur!” diye bağırdı. “Kapıyı açma!”

Yaşlı adam elini havada şöyle bir sallayarak, “Aman, saçmalama,” diye yanıt verdi. Küçücük kulübede kapıya hemen ulaşıvermişti zaten. Kapıyı açmasıyla bir vızılıtının duyulması bir oldu. Hemen ardından Gottfried acıyla haykırarak geriye doğru sendeledi. Koluna bir ok saplanmıştı. Yaşlı adam inleyerek dizlerinin üstüne çöktü.

Büyülü Bitki

Ateş, içgüdüsel bir hareketle yerinden fırladığı gibi kapıyı kapattı. Aynı anda tok bir ses daha duyuldu. Ateş, ikinci bir okun kapıya saplandığını anlamıştı.

Maya ile Güneş, Gottfried'in yanına çömelmişlerdi. Yaşlı adamın gözleri aralıktı. Kimsenin anlamadığı bir şeyler mırıldanırken kolundaki yaradan da kan sızıyordu.

Güneş dehşetle, "Aman Tanrım, ne yapsak acaba?" diye söylendi.

"Yardıma ihtiyacımız var!" diye bağırdı Maya. "Hemen doktor çağırmalıyız!"

"Tamam, ben hemen manastıra koşup İnfirmaryus'u buraya getireyim," diye atıldı Ateş.

Güneş korkuyla, "Hayır, sakın kapıyı açayım deme!" diye bağırdı.

"Paniğe kapılma," dedi Ateş. O da korkuyor ama sakın görünmeye çalışıyordu. "Diğer kapıdan çıkacağım. Siz beni merak etmeyin. Bu işin üstesinden geleceğiz. Haydi, görüşürüz!" dedikten sonra arka kapıdan süzülerek gözden kayboldu.

Maya, yatak olarak kullanılan şiltelerin iki tanesini alıp Gottfried'in başının altına yerleştirdi.

Yaralı adam gözlerini aralayarak, "Teşekkür ederim ama artık bir anlamı kalmadı," diye mırıldandı. "Buraya kadarmış!"

"Saçmalama!" diye bağırdı Maya. "Ateş birazdan İnfir-marius'u buraya getirecek."

Gottfried başını iki yana salladı. "Bana yardım edebilir mi bilmem. Artık yaşlı bir adamım..."

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Güneş. "Şu oku çekip çıkaralım mı?" Çocuk bir şeyler yapmak, yaralı adama yardımcı olmak istiyordu.

Gottfried öksürerek, "Hayır," diye yanıt verdi. "Yarayı bü-yütmekten başka işe yaramaz. Bunu İnfir-marius'a bırakın. Ta-bii gelirse..."

"Sana ok atanın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Maya.

"Hayır," diye yanıt verdi yaşlı adam, "benim düşmanım yok ki. Daha doğrusu ben öyle sanıyordum..."

Acı dolu yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bana gösterdi-ğiniz şu otun adı adamotu," dedi. "Şekil olarak insanı andırır. Dağların güneyindeki, denize kıyısı olan ülkelerde yetişir. Ada-motunun sihirli güçleri olduğundan söz edilir. Bizim ülkemiz-de çok az bulunur ve aşırı değerlidir. Siz o bitkiyi nereden al-dınız?"

“Bulduk,” diye fısıldadı Güneş. “Tüccar Furrer’in üstündeydi.”

“Öldürülen adamın mı? İlginç...”

Bir soru sormak isteyen Maya, kararsızca dudağını ısırıyor-du. Sonunda cesaretini toplayarak, “Manastırda Tehlikeli İksir’i duyduk ve...” diye söze başladı.

Gözlerini iri iri açan yaşlı adam, elini kaldırarak Maya’yı susturdu. Doğrulmaya çalıştıysa da buna gücü yetmedi ve inleyerek yeniden şiltenin üzerine yığıldı.

“Şu Tehlikeli İksir,” diye soludu telaşla. “Çok dikkatli olun! Uzun zamandır manastırda böyle bir iksirin gerçekten var olduğuna dair söylentiler dolaşüyor. Kimsenin bir şey bildiği yok ama bazıları bunun için deli oluyor. Çünkü böyle bir iksir, sonsuz güç demektir. Ne var ki, bunu elde edebilmek için hayatından daha değerli bir bedel ödemem gerekir. Bu da ruhunu şeytana satmak demektir!”

“Adamotunun bu iksirle bir ilgisi olabilir mi?” diye sordu Güneş.

Yaşlı adam belirsizce başını salladı.

“Olabilir çünkü adamotunun, içeni yaralanmalara karşı koruduğu, kişiye şans, sağlık ve servet getirdiği söylenir. Bu nedenle çok değerlidir.”

Gottfried bir kez daha öksürdü.

“Ateş de nerede kaldı? İnfirmaryus’u getirecekti,” diye mırıldanan Maya, yaralının alnını kontrol etti; biraz ateşi vardı.

Sonra da teselli edercesine, “Yakında yardım gelecek,” diye fısıldadı.

“Buna gerçekten inanıyor musun?” diye sordu ihtiyar gülümseyerek. “İnsanlar benim hakkımda kötü şeyler anlatıp duruyorlar.”

“Bunlar laf olsun diye söylenen şeyler,” dedi Maya.

“Evet ama insanlar bana pek yakınlık göstermez. İnfirmaryus da benim gibi biri için buralara kadar gelir mi bakalım?”

O anda kapı açıldı ve Ateş, yanında birkaç kişiyle içeri daldı. İçlerinden biri rahip giysilerine bürünmüştü. İnfirmaryus gelmişti! Doktor, Maya ile Güneş’i bir kenara iterek Gottfried’in üzerine eğildi.

Oku çekip çıkararak, “Oldukça büyük bir yara,” diye mırıldandı, “ama merak etme, yaşayacaksın.”

Çocuklar sevinçle derin bir nefes aldılar. İnfirmaryus bu kez çocuklara dönerek, “Burada neler oldu, anlatın bakalım?” diye sordu.

Çocuklar olanları anlatmayı bitirince rahip kuru bir sesle, “Demek kimse oku atanı görmedi, öyle mi?” dedi. Sonra diğer iki adama dönerek, “Bir araba bulun!” diye seslendi. “Gottfried’i manastıra götüreceğiz. Her zaman Tanrı korkusu taşıyan biriydi, bu nedenle manastırda bakılması uygundur.” Çocuklara bir bakış atarak, “Haydi, siz de evinize dönün artık,” diye buyurdu.

Kulübeden ilk çıkan, Maya ile kucağındaki Kiya oldu. Ateş'le Güneş de hemen arkasındaydılar. Kulübenin önünde durdular. Yağmur durmuş, bulutların arasından sıyrılan dolunay, parlak yüzünü göstermişti.

“Bence bu, kesinlikle Wenzel'di,” diye fısıldadı Maya. “Bütün gün izlendiğimizi hissedip durdum.”

“İyi de neden Gottfried'e zarar vermek istesin ki?” diye söylendi Ateş.

Maya, “Belki de adamotunun sırrını öğrenmemizi istemiştir,” diye yanıt verdi. “Sessiz olun! Kağnıyı getiriyorlar.”

Çocuklar, rahatsız edilmeden konuşabilmek için ormanın içine doğru yürüdüler.

Güneş, “Hadi, artık manastıra dönelim,” dedi. “Birazdan ortalık iyice kararacak.”

“Olur, gideriz,” dedi Maya, “ama önce çevreyi biraz incelemek istiyorum. Hele bir herkes gitsin de... belki işe yarar bir iz buluruz.”

Kızın ne demek istediğini anlayamayan Güneş, “İz mi? Ne izi?” diye sordu.

“Henüz ben de bilmiyorum ama en azından bir denemek istiyorum,” diyen Maya'nın sesi gergindi. “Şu adamotu... Gottfried, otun ne olduğunu hemen bildi. Hem Quirinus'un hem de Abt'ın otu bilmemelerine ne diyorsunuz?”

Güneş, “Haklısın,” diyerek başını salladı. “En azından Ada-

lung bilmeliydi, değil mi? Güya manastırdaki en iyi bitki uzmanı. Quirinus'u da o yetiştirmiş ya!"

Ateş, yine kulak memesini çekiştirmeye başlamıştı. "Benim aklıma başka bir şey geldi. Biz Gottfried'e gideceğimizi yalnız Adalung'a söyledik. Nereye gittiğimizi bilen tek kişi Abt'tı."

"Katilin Abt olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Maya, kulaklarına inanamayarak.

Ateş omuz silkti. "Bundan emin olamayız ama bu olasılık da var elbette."

Derin düşüncelere daldıklarından, kısa bir süre kimsenin sesi çıkmadı. Sonunda Güneş, "O zaman iki şüphelimiz var, diyebiliriz," diyerek konuyu özetledi ve kulübeye bir bakış attı. "Doktorla adamları gitmişler."

"İyi etmişler," diyerek kulübeye yürüyen Maya, çevreyi incelemeye başladı. "Ok, ne taraftan atıldı acaba?"

"Bana sorarsan şu ileriden, derim," dedi Ateş. "Bak, orada büyük bir ağaç var. Okçu rahatlıkla onun arkasına saklanıp kapıya bir taş attı. Sonra Gottfried kapıyı açtı ve oku yedi."

Bunun üzerine çocuklar, ağaca doğru ilerlediler. Maya ağacın yanına diz çöküp toprağı incelemeye başladı.

"Hay aksi, hava da öyle karanlık ki!"

O sırada Kiya miyavlayarak, çocukların dikkatini çekmeye çalıştı. Kedi bir çalılığın hemen yanında durmuş, başını o yana eğmişti. Bir kez daha, bu kez daha yüksek sesle miyavladı.

Maya, Kiya'nın yanına koşup ona doğru eğildi. Sonra arkadaşlarına dönerek, "Buraya gelin," diye seslendi. "Kiya ayak izleri bulmuş!"

Ateş, "Hiç fena değil," dedi keyifle. Eğilip izlere bakarak "Bakalım bunlar gerçekten katilin ayak izleri mi?" dedi.

Güneş de onunla aynı fikirdeydi. "İzler, buralarda mantar ya da bitki toplayan birilerine de ait olabilir," dedi. Karanlık ormanda iz sürme düşüncesi, tüyelerini ürpertmişti.

Maya, "Olabilir," diyerek arkadaşlarına katıldı, "ama katile ait olması da mümkün. Bunu araştırmalıyız. Henüz çok karanlık sayılmaz. Biraz zamanımız da var. Şu ayak izlerinin nereye gittiğine bir bakalım, diyorum ben. Siz ne dersiniz?"

Gizli Geçit

Böylece çocuklar, izleri takip eden Maya'nın ardından ormanın derinliklerine doğru ilerlediler. Güneş en arkadan yürüyor, midesine sancılar giriyordu. Bu ayak izleri hemen ertesi gün ortadan kaybolacak değildi ya. Bu ormanda yollarını kaybederlerse ne olacaktı?

“Aklıma bir fikir geldi,” diye atıldı Ateş aniden. “Ayak izleri oldukça büyük. O zaman ayakları büyük birine ait olmaları gerekiyor, değil mi?”

“Evet de ne demeye çalışıyorsun?” diye sordu Maya.

“Bu ayak izleri katile aitse, Wenzel şüpheli olmaktan çıkar, diyorum. Wenzel ufak tefek biri. Gerçi kısa boylu bir erkeğin de ayakları büyük olabilir ama Wenzel'in böyle palet gibi ayak-kabılar giydiğini hatırlamıyorum.”

Maya düşünceli bir tavırla, “İyi gözlemcisin doğrusu,” diyerek arkadaşını kutladı. “Hey, Kiya nereye kayboldu?”

Kedi ortada yoktu.

“Kiya!”

O sırada yan yana duran iki çam ağacının arkasından bir

miyavlama duyuldu. Üç kafadar dalları kenara çektiklerinde, gözleri fal taşı gibi açık, oturmuş onları bekleyen Kiya'yı gördüler. Önlerindeki kayaların arasında simsiyah, kocaman bir delik vardı.

Maya şaşkınlıkla, "Bu, bir mağaranın girişine benziyor," diye mırıldandı. "İzler de burada sona eriyor. Bizim şüpheli buradan içeri girmiş olmalı."

"Peşinden gidelim, demeyeceksin umarım," dedi Güneş.

"Neden olmasın?"

"İçeride burnunun ucunu bile göremezsin de ondan!" diye bağırdı Güneş.

"Bekleyin biraz," dedi Ateş. "Bir koşu Gottfried'in kulübesine gidip mum getireyim."

Maya, "Harika fikir!" diyerek arkadaşını cesaretlendirdi. Çok heyecanlanmıştı.

"Hemen dönerim," diyen Ateş, arkasını dönüp koşmaya başladı. Az sonra da yanan bir mumla geri geldi.

Araştırmacı ruhu kabarmıştı. "Hadi bakalım, başlıyoruz," diyerek mağaraya daldı. Mağara kısa sürede daralarak ince bir koridora dönüşmüştü. Az ileride ise dimdik yukarı tırmanan bir yokuş belirdi.

Ateş, "Bakın, buraya merdiven bile yapmışlar," diyerek arkadaşlarının dikkatini çekti. "Burası kesinlikle birileri tarafından yapılmış. Bir gizli geçit olduğuna bahse girerim."

Güneş, “Nereye gidiyor olabilir?” diye düşündü yüksek sesle. Baştan çekimser kalmasına karşın, o da kendini olayın heyecanına kaptırmıştı.

“Bunu anlamak için buradayız ya!” dedi Maya.

Çocuklar daha fazla konuşmadan merdiveni tırmandılar. Ateş, en öndeydi. Her adımında tehlikeli bir biçimde titreyen mum alevi sönmese diye elini muma siper ediyordu. “Burada hava akımı var,” diye söylendi. “Bu da başka bir çıkış olduğunun kanıtı!”

Bir ses duyunca, olduğu yere mihlanıp kaldı. Uğultu, uluma gibi bir sestir bu. Bir an kesiliyor, sonra yine başlıyordu.

“Bu ses de ne?” diye sordu Maya.

“Anlayamadım,” diye mırıldandı Güneş. “Sanki bir... hayvan sesi. Hem de oldukça iri bir hayvan... Acaba buralarda ayı ya da kurt var mıdır?”

Ateş, “Sanmam,” diye yanıt verdi ama sesi pek inandırıcı çıkmamıştı. “Belki de rüzgârın sesidir.”

“Kurtlar yavrularını böyle mağaralarda doğurmaz mı?” diye sordu Güneş.

“Böyle konuşup durma lütfen,” diye yalvardı Ateş. “Bizi korkutmaya mı çalışıyorsun?”

Güneş utançla başını eğerek, “Hayır,” diye mırıldandı. “Haklısın, rüzgârdır herhalde.”

“İyi, haydi yürü o zaman!” diyen Ateş, merdivenlerden çıkmayı sürdürdü.

Dar koridorda beş yüz metre kadar ilerlediler. Hava giderek soğuyor, nem artıyordu. Çocuklar sık sık sendeliyorlardı, yerler iyice kayganlaşmıştı.

Ateş, şu mum bir sönerse yandık, diye geçirdi içinden. Zifiri karanlıkta düşerlerse, kemikleri kırılabilirdi. Mum ışığını gözü gibi korumaya kararlıydı. Bunları düşünmesiyle ayağının kayması bir oldu; sendeledi ve elinden fırlayan mum yere düştü. Cılız ışık bir anda sönmüştü, karanlığın içinde öylece kalmışlardı.

“Ateş, şu mumu yak çabuk!” diye bağırdı Güneş.

“Çok isterdim ama yanımda kibrit mi var sanıyorsun?” diye yanıt verdi çocuk. “805 yılında kibrit falan yoktu!”

Uğultuya benzeyen ses de iyice artmıştı. Eğer yakınlarda bir hayvan varsa, onlara giderek yaklaşıyor olmalıydı.

İyice paniğe kapılan Güneş, “Şu mumu hemen yakmak zorundasın!” diye haykırdı. “Yoksa geriye de dönemeyeceğiz!”

“Mumu yakmam olanaksız diyorum sana! Anlamıyor musun?”

“Bir mumu elinde tutamadın. Senin yüzünden burada kalmadık!” diyen Güneş korkudan kendini kaybetmiş, avaz avaz bağıırıyordu.

Ateş de öfkeyle, “Evet, kabahat bende, özür dilerim!” diye haykırdı. “Bilerek yaptığımı sanıyorsun galiba! Senin elinde olsa sönmeyecek miydi sanki?”

Buna daha fazla dayanamayan Maya, “Kavga etmeyi kesin!” diyerek duruma el koydu. “Bu bize hiçbir şey kazandırmaz. Durum o kadar da kötü değil. Yalnızca geldiğimiz yoldan geri döneceğiz. Bunu becerebiliriz herhalde. Hey Kiya, ne var?”

Kiya, Maya'nın kollarından kurtularak yere atlamış, kızın ayaklarına sürtünüyordu. Maya kediye doğru eğilip tüyelerine dokunduğunda, hayvan miyavlayarak bir adım ilerledi.

Maya, “Nereye gitmek istiyorsun?” diyerek elleriyle karanlığı yokladı. Az ileride yine Kiya'ya dokunabilmişti. Hayvan bir adım daha attı. “Galiba Kiya bizi çıkışa götürmek istiyor.”

“Ben bu işte yokum,” diye söylendi Güneş. “Yürüyün, geri dönüyoruz!”

Maya, “Ama çıkışa çok yakın da olabiliriz,” diye karşı çıktı. “Biraz bekleyin. Kiya ile biraz gideyim. Hemen geri dönerim.”

Kızcağız, emekleyerek kediye izledi. Birkaç metre ileride Kiya onu uyarmak istermişcesine miyavladı. Bunun üzerine Maya durdu ve ayağa kalkıp ellerini açarak kendi çevresinde döndü. Birden eli sert, düz bir şeye dokundu. Fakat bu taş değildi; yüzeyi fazlasıyla pürüzsüzdü. Birden anladı; dokunduğu şey ahşaptı! Bir kapının önüne gelmiş olabilir miydi? Maya burnunun önündeki şeyi dikkatle yokladı ve kapı koluna benzer bir şey buldu. Gerçekten de bir kapının önünde duruyorlardı!

Maya, Kiya'nın durduğunu varsaydığı yöne doğru dönerek, “Sen bir tanesin!” diye fısıldadı. Sonra dikkatle kapının kolu-

na bastırđı. Korkunç bir gıcirtı çıkmıştı ama yapacak bir şey yoktu. Kapı ağır ağır aralandı. Maya nefesini tutarak içeriye bir göz attı. Ay ışığında içerideki yazı masaları, arka planda da bir kütüphane görünüyordu. Manastırın içinde olduğunu hemen anlayan Maya, geri dönüp arkadaşlarını yanına çağırđı.

Hep birlikte kapının ağzında durduklarında, memnuniyetle “Ee beyler, ne diyorsunuz bakalım?” dedi. “Eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa, yine manastırın içindeyiz!”

Łanetli Tarif

Gürültü yapmamaya çalışan Maya, gizli geçidin kapısını özenle kapadı.

“İnanamıyorum,” diye mırıldandı Ateş. “Gizli geçit gerçekten de manastırın içine çıkıyormuş! Burası, bir saldırı olduğunda manastırın kaçış yolu olmalı.”

“Yapılışının nedeni bu olabilir ama bu geçit, şu anda saldırının kaçış yolu oldu!” dedi Maya.

“Demek ki şüphelimiz burada saklanıyor,” diye fısıldadı Güneş. “Saldırgan, rahiplerden biri olabilir mi?”

“Abt Adalung,” diye mırıldandı Ateş. “Tüm ipuçları onu gösteriyor. Gottfriede gideceğimizi bir tek o biliyordu. Bitkilerden gayet iyi anlıyor. Wenzel’in tersine uzun boylu, iriyarı bir adam. Ayak izleri, pekâlâ Adalung’a ait olabilir. Abt olarak tüm gücü elinde bulundurmaktan çok hoşlanıyordur eminim. Adamotu sayesinde tehlikeli iksiri yaparak, gücüne güç katmak istemiş olabilir!”

“Hepsi de çok mantıklı Ateş,” dedi Güneş. “Ancak bunlar varsayımdan başka bir şey değil. Abt’ı suçlamaya niyetliyse, elle tutulur kanıtlara ihtiyacımız var.”

“Evet ama bu ilk kez başımıza gelmiyor.”

“O da doğru. Her neyse saldırgan az önce manastıra buradan girdi.” Güneş buldukları yere bir göz atıp, “Burası bir yazı salonuna benziyor,” dedi. Hemen yakınındaki masanın üstünde bir rulo *parşömen**, mürekkep hokkası ve ucu tüylü yazı kalemleri vardı. “Burada kitap yazılıyor olmalı. Quirinus’un sözünü ettiği scriptorium’dayız sanırım. Işığımızın olmayışı ne kötü!”

“Yine başlama!” diye homurdandı Ateş. “İyi ki mumu düştürdüm!”

“Sorun değil. Işık olsaydı şifalı otlar kitabını bulabilirdik, diyecektim. Belki içinde Tehlikeli İksir hakkında bir bilgi bulunurdu.”

Maya o anda, “Hemen pes etmeyin beyler!” diye fısıldadı. Pencerenin önünde durmuş, eline bir kitap almıştı. “Şansımıza dolunay var. Yazılar az da olsa okunuyor. Ne yazık ki, bu kitap şifalı bitkilerden söz etmiyor.”

Çocuklar gürültü yapmamaya özen göstererek Lorsch Manastırı’nın kütüphanesindeki kitapları incelediler. Kitaplardaki el yazmalarının güzelliğine, bazı kitaplardaki altın suyuna batırılmış iplikle yapılan ciltlemeye, bazılarında ise değerli taşlarla yapılan süslemelere hayran kaldılar. Ne de olsa kütüphanede çoğunlukla dini içerikli kitaplar vardı.

* Üzerine yazı yazmak veya resim yapmak için kullanılan özel hazırlanmış hayvan derisi. (Ed.N.)

Sonunda Güneş, Lorsch Şifalı Bitkiler Kitabı'nı buldu! Resimlenmemişti. Ne yazık ki, içinde adamotu hakkında hiçbir bilgi göremedi. Ancak bu bir başlangıçtı. Güneş aramayı sürdürdü.

Kısa bir süre sonra, oldukça sade bir kitaba rastladı. Nabzı, daha ilk sayfaları açarken hızlanmıştı. Bu da şifalı bitkiler hakkındaydı ama bu kez içinde tüm bitkilerin resimleri de vardı. Hızla sayfaları çevirdi. Bir anda nefesi kesildi. Adamotunun resmini bulmuştu! Hemen karşısındaki sayfada ise siyah harflerle şunlar yazılıydı;

Tehlikeli İksir.

Güneş hemen arkadaşlarını yanına çağırdı. Birlikte tarifi okumaya koyuldular. Ay ışığı sayesinde, yazılanları zorlukla da olsa okuyabiliyorlardı.

“Bakın,” diye atıldı Güneş. “Burada tarifi Hermes Trismegistos'a ait olduğu yazılı. Tıpkı Profesör Muriatti'nin Siebenthann'daki konferansta anlattığı gibi!”

Pencereden vuran ışıktaki Hermes Trismegistos hakkında yazılanları ve onun tarifini okudular. İksiri kaynatırken içine adamotu dışında sedir ağacı kökleri, iki adet cadı kirazı çekirdeği, birkaç menekşe yaprağı, on damla gülsuyu ve beş damla da at sütü katmak gerekiyordu.

“İnanamıyorum,” diye söylendi Maya. “Tehlikeli İksir diye bir şey gerçekten de varmış. Ve bunun için de adamotu gerekiyor. Furrer'in bu nedenle öldürüldüğünden artık eminiz. Böyle

ender bulunan bir bitki kökü için... Katil bu iksiri yapmak istiyor ama adamotunu bulamıyordu demek.”

“Devamını da okuyalım,” diyen Güneş, sayfayı çevirdi.

Çocuklar yeniden kitaba gömüldüler. Yazar, iksirin etki edebilmesi için bazı sihirli sözler söylemek gerektiğini belirtiyordu. İçindeki maddeler ancak bu sayede etkileşime giriyor ve iksir etkisini gösterebiliyordu. Yazar, “*Bu sihirli sözleri Siyah Kitap'ta belirttim,*” diyordu.

“Siyah Kitap mı?” diye mırıldandı Ateş. “Onu nerede bulacağız?”

“Kim bilir?” dedi Güneş. “Belki o da burada, scriptoriumdadır. Şunu okudunuz mu? Hermes iksiri içerken o sihirli kelimelerin kesinlikle söylenmesi gerektiğini vurgulamış. İksir, ancak sihirli tekerlemeyle birleşince sağlıklı ve sonsuz bir yaşam sunuyormuş. Bu kelimeleri söylemek ise şeytanı yardıma çağırmak oluyor. Şeytan da karşılık olarak kişinin ruhunu istiyordur elbette!”

“Gottfried de böyle söylemişti,” dedi Maya ürpererek. “Aman canım, bundan bir şey çıkmayacağından eminim. Hepsi hokus pokus, göz boyama işte...”

Güneş düşünceliydi. “Sen öyle diyebilirsin ama bunun için cesetlere basa basa ilerlemeyi göze alan insanlar var, görüyor-sun. Bana sorarsan, şu sihirli kelimelerin yazıldığı kitaba da bir göz atalım derim.” Araştıran bakışlarla çevresini inceledi.

“O kitabın ortalıkta duracağını sanmıyorum,” diye mırıldandı Ateş. “Kitap onlarda olsa bile rahipler, birilerinin Tehlikeli İksir’i denemesini istemezler.”

Maya, “Biraz daha arayıp çıkalım,” diyerek raflardan birine yanaştı.

O sırada Ateş, “Burada iki kapı daha var,” dedi. Açmayı denedi ama kapılardan biri kilitliydi, açılmadı. Diğeri ise aralanmıştı. Ateş, dikkatle dışarı baktığında, kapının geniş bir koridora açıldığını gördü. Dışarı çıkıp koridordaki diğer kapıları da denese mi diye düşündüyse de vazgeçti. Scriptorium’daki kitaplar çok daha ilginçti. Düşünceli bir bakışla kapalı kapıya baktı. Neden kilitliydi acaba? Arkasında ne gizliydi? Ateş, bu düşünceleri bir yana bırakarak Siyah Kitap’ı aramak için arkadaşlarının yanına döndü.

Güneş’le Maya, iksir hakkında koyu bir tartışmaya girişmişlerdi.

Bir süre sonra Ateş’in gözleri yanmaya başladı. Ay ışığında kitapların isimlerini okumaya çalışmak bile yeterince zordu. Üstelik oldukça uykusuzdular. Yavaş yavaş üzerine bir yorgunluk çöktü.

Bir ses duyunca irkilen Ateş, hafif bir ıslık çalarak arkadaşlarını uyardı. Çocuklar hemen sustular. Yürekleri ağızlarına gelerek, dışarıya kulak verdiler. Biri, ayaklarını sürüyerek koridorda ilerliyordu. Ve ayak sesleri, giderek onlara doğru yaklaşıyordu.

“Gizli geçide girelim, çabuk!” diye fısıldadı Ateş ve kapıya atıldı. Kiya da hemen arkasındaydı. Scriptorium’un kapısı açıldığı anda çocuklar da gizli geçidin kapısını sessizce arkalarından kapadılar.

Saldırı

Wenzel, çocukların gece dışarı çıktıklarını fark etmemişti. Fark ettiyse de her zamanki saatte onları uyardırmaya geldiğinde bir şey bildiğini belli etmedi. Çocuklar bütün gün diken üstündeydiler. Maya, Ateş ve Güneş birkaç kelime konuşacak fırsatı zor bulmuşlardı. Temelde üç soruyla ilgileniyorlardı: Siyah Kitap neredeydi? Onlardan önce gizli geçitten geçerek Scriptorium'a giren kimdi? Ve kilitli kapının ardında ne saklıydı? Ateş, gece bir kez daha Scriptorium'u kolaçan etmeyi önerdi.

Maya "Belki bu gece de geç saatte dışarı çıkabiliriz," diyerek Ateşe katıldı.

"Umarım *çok* geç olmaz," diye mırıldandı Güneş. "Bu olay gittikçe yorucu olmaya başladı. Bütün gece ayaktaydık neredeyse. Zaten Wenzel de bizi sabahın köründe uyandırıyor!"

"Gevezeliği kesin!" diye bağırان hancının sesi konuşmalarını böldü. "Dört numaradaki eşyaları aşağı taşıyın. Müşteri ayrılmak istiyor. Şu taşıma işini bugün halledebilecek misiniz?"

Wenzel, durmaksızın onlara iş buyurup duruyordu. Yalnız-

ca Kiyâ'nın keyfi yerindeydi. Hiç ayakaltında dolaşmıyor, güneş alan bir pencere pervazına uzanmış, tüylerini parlatıyordu. Yarı kapalı gözlerle çocukların çalışmalarını ilgisizce izliyor, bol bol da esniyordu.

Akşama doğru iki ağır testiye taşıyarak tezgâhın önünden geçen Güneş, "Bir sonraki yaşamımda kedi olacağım," diye homurdandı. Güzel hayvan yerinden bile kımıldamamış, bütün günü aynı yerde pinekleyerek geçirmişti.

Bu arada Wenzel Güneşe, "Doğru mutfağa!" diye seslendi. "Gertrud'un yardıma ihtiyacı varmış."

Çocuk, sesini çıkarmadan söyleneni yaptı. Mutfakta onu sıcak yemeklerden tüten yoğun buhar karşıladı.

Dikdörtgen bir masanın başında durmuş havuç ve turp rendeleyen Maya, "Sebze suflesi yapacağız," diyerek karşıladı arkadaşını.

Pişmiş bir balığa adaçayı, karabiber ve tuzdan oluşan sosu ekleyen Gertrud, "Çok doğru," diyerek Maya'yı destekledi. Çocukları biraz tanıyınca daha konuşkan olmuştu. "Sufle için tere de lazım. Şifahanenin hemen yanında ot satan kadına gidip bir demet tere aliver hadi."

Güneş, başını sallayıp dışarı fırladı. Hanın boğucu havasından biraz olsun uzaklaşma fırsatını kaçıracak değildi.

Dışarı çıkar çıkmaz hanın önünde durup, yaz akşamının ferahlatıcı havasını içine çekti. Hava yavaştan kararmaya başla-

miş, gölgeler uzamıştı. Güneş, sağa dönerek şifahaneye doğru yürüdü. Sokak boştu. Sağlı sollu dükkânlar ve tezgâhlar vardı ama çoğu kapanmıştı. Güneş, taze otlar satan kadının da gidip gitmediğini merak ediyordu. Denemekten ne çıkardı; o kendisine söyleneni yapıp şifahaneye kadar gidecekti.

Böylece köşeyi dönerek bir sonraki sokağa girdi ve demircinin önünden geçti. O sırada, burnunun ucunda muhteşem bir kelebek uçmaya başladı. Güneş hem yürüyüp hem kelebeği izlerken, gölgelere gizlenmiş bir karaltı fark etti. Bir anda nabızı hızlanmıştı. Yine izleniyor olabilir miydi?

Güneş yutkunarak elini minik keseye götürdü ve adamotunu sıkıca kavradı. Yürümeyi sürdürüyordu ama beyni makine gibi çalışıyordu. Bu daracık sokakta yapayalnızdı. Yanında Maya ya da Ateş olmadan buralara gelmemesi gerekirdi ama şimdi bunu düşünmenin bir yararı yoktu.

“Sakin ol!” diye mırıldandı kendi kendine. Sebzeci kadın fazla uzakta değildi. Hem adam da ona ortalık yerde saldıracak değildi ya! Pencereden bakan biri, onları görebilirdi pekâlâ. Arkasındaki adamın da bunu akıl edebilmesi için dua etti. O sırada okul binasının önündeydi. Bir sonraki bina şifahaneydi. Hemen ardında da...

Birden çok yakınında ayak sesleri işitti. Koşarak kaçmaya yeltendiyse de artık çok geçti. Başının arkasına sert bir cisimle vuruldu. Güneş’in alnının hemen gerisinde bir acı dalgası patlak verdi ve ardından etraf karanlığa boğuldu. Hissettiği şey, deri kesesini çekiştiren güçlü bir eldi.

“Sana ne oldu böyle?” diye soruyordu derinden gelen bir ses. Güneş yavaş yavaş kendine geldi. Çocuk, acıyan gözlerini zorlukla araladığında, yanında diz çökmüş, omuzlarından tutup onu sallayan yaşlıca bir kadın silueti seçti.

“Hey, uyan!”

Kadın şimdi biraz daha belirginleşmişti. Güneş inleyerek başını kaldırdı. Ne kadar süre baygın kaldığını bilmiyordu.

“Sana ne oldu böyle?” diye sordu kadın yeniden.

Güneş gözlerini ovuşturarak, “Ben... bi-bilmiyorum...” diye kekeleydi. “Biri arkamdan vurdu sanırım.”

Kadın şaşkına dönmüştü. “Aman Tanrım, kim bir çocuğa böyle bir şey yapabilir ki?”

“Keşke bunu bilsem...” diyebilirdi Güneş. Çocukcağız doğrulmaya çabaladı ama başının içinde bir ağaçkakan varmış da beyninin en hassas yerini sürekli gagalıyormuş gibi hissediyordu. Elini kemerine attı... kesesine... Eyvah! Kesenin yerinde yeller esiyordu. Gitmişti! Adamotu kökü ile yaprakları da gitmişti elbette! Güneş sıkıntıyla inledi.

Endişeyle Güneşe bakan kadın, “İyi misin?” diye sordu. “Seni evine götürüyüm. Nerede oturuyorsun?”

“Manastırda,” diye yanıt verdi Güneş, “ama tek başıma gidebilirim. Teşekkürler.”

“Peki, nasıl istersen,” diyen kadın, haç çıkartıp evlerden birine girdi.

Güneş sonunda ayağa kalktı ve duvara dayanarak bir süre soluklandı. Adamotu çalınmıştı! Ve bunu kimin yaptığını bilmiyordu! Her şey çok çabuk olup bitmişti. Bir anda ürperdi. Belki de hâlâ hayatta olduğu için kendini şanslı saymalıydı. Çünkü hiç şüphesiz kesesi, şu anda Tehlikeli İksir uğruna iki kez suç işleyen adamın elindeydi.

Beyninin içindeki gümbürtü biraz azalmıştı. Güneş, sağa sola yalpalayarak hana doğru yürüdü.

Hana vardığında, arkadaşları mutfaktaydı. Daha olanları anlatamadan Gertrud’un öfke sağanağına yakalandı. “Nerede kaldın? Tere nerede?”

“Tereyi alamadım. Saldırıya uğradım.”

“Yalana bak, yalana!” diye çıkıştı Gertrud. “Senin gibi beş parasız birine neden saldırsınlar? Aylak aylak dolaştın, değil mi? Sufleyi de unutsam iyi olacak herhalde. Tere yoksa sufle de olmaz! Seni Wenzel’e şikâyet edeyim de gör!”

Ancak buna fırsat kalmadı. Tencereden bir cızırtı yükselince kadın aceleyle ocağa koştu. Bu arada Güneş de bir çırpıda arkadaşlarına olanı biteni anlattı.

“Başına daha kötü bir şey gelmediği için şanslısın,” diye fısıldadı Maya korkuyla. Bir yandan da bir bezi soğuk suyla ıslatarak arkadaşının ensesini serinletmeye çalışıyordu.

“Bu iyi geldi,” diye mırıldandı Güneş. “Yalnız adamotunun kaybolmasını bir türlü içime sindiremiyorum. Asla yalnız yola çıkmamalıydım!”

O sırada Gertrud hızla yanlarından geçerek meyhane bölümünün kapısını açtı. Belli ki, Güneş’i kocasına şikâyet edecekti. Kadın kocasına seslenirken meyhanedeki insanların bir ağızdan bağırttığı duyuldu. Bir şeyler olmuş olmalıydı. Hancı kıpkırmızı bir suratla kapıda belirdi.

“Ne oldu kadın?”

“Ben de sana aynı şeyi soracaktım. Ne oldu?” diye sordu kadın.

“Her şeye burnunu sokma! Sen mutfağına dön!” diye söylendi adam öfkeyle.

Gertrud meraklanmıştı bir kere. “Neler olduğunu söylese-ne!” diye üsteledi.

“Ben de bilmiyorum,” dedi hancı kısaca. “Bildiğim bir şey varsa o da kadınların karıştığı işlerin ters gittiği. O nedenle sen yemeğinle ilgilen.”

Gertrud bir şeyler mırıldandı ama daha fazla direnemedi.

Ne var ki, çocuklar Wenzel’in peşinden meyhaneye geçmişlerdi. Hanın ardına kadar açık kapısının önünde toplanan bir grup, hararetle bir tartışmaya girişmişti. Çocuklar, usulca kalabalığa karıştılar. Yerde yatan bir rahip, doğrulmaya çalışıyordu. Baygınlık geçirdiği belli olan adam, koluna giren iki kişinin yardımıyla ayakta durmaya çabalıyordu.

“İyi misin Clemens?” diye sordu biri.

Elini başına götüren rahip, “Ah, başım!” diye inledi.

“Siz de mi saldırıya uğradınız?” deyiverdi Maya dayanamamış olarak.

Clemens adlı rahip, “Evet, biri arkadan başıma vurdu,” diyerek kızı onayladı. “Neden siz *de mi*, diye sordun?”

Maya, Güneş’i göstererek, “Az önce arkadaşşıma da arkadan saldırmışlar,” dedi. “Birisi para kesesini çalmış!”

Rahibin gözleri dehşetle büyüdü. “İnanamıyorum! Bu ne acımasızlık!” Birden aklına bir şey gelmiş gibi elini pelerininin altına daldırdı ve “Aman Tanrım, anahtarlarımı almışlar!” diye bağırdı.

“O kadarla kalmışsa iyi,” diye seslendi biri.

Clemens, “Saçma sapan konuşma!” diye yanıt verdi adama. “Anahtarlığımda scriptorium’un anahtarı da var. Eğer birisi bu anahtarı kullanır da değerli kitaplarımızı çalarsa mahvoluruz!”

“Belki anahtarlık çalınmamıştır da sen yere düşürmüşsündür,” dedi biri.

“Hayır hayır, öyle olduğunu sanmıyorum!” diye feryat etti rahip. “Adalung bu işi duyunca çok kızacak. Ben kütüphane sorumlusuyum. Scriptorium’daki değerli el yazmalarını korumak benim görevim. Hay aksi!”

Ateş, Güneş ile Maya’yı bir kenara çekerek, “Biraz ortalığı kolaçan edelim,” diye fısıldadı. “Bakarsınız gizli girişin önündeki gibi bir ayak izi buluruz!”

Çocuklar gözlerini dört açarak olay yerini incelediler.

“Burası çok karanlık,” diye söylendi Maya. “Meşale gibi bir şey bulmalıyız.”

“Gerek yok,” dedi Ateş neşeyle. “Bakın ne buldum!” Elinde, parlak metal bir halkaya takılı dört anahtar sallanıyordu. “Dostumuz Clemens buna çok sevinecek!”

“Kesinlikle,” diye atıldı Güneş. “Bu karanlıkta onu nasıl görebildin?”

Ateş gülümseyerek, “Pek gördüm sayılmaz,” dedi. “Üstüne bastım. Basınca da şingirdadı tabii.”

“Neyse, bu önemli değil,” dedi Maya. “Önemli olan anahtarların bulunması.” Hemen Clemense haber vermek için arkasına döndü ama Ateş, “Acele etme!” diyerek onu durdurdu. “Aklıma bir şey geldi.”

Güneş ve Maya, şaşkınlıkla Ateşe bakıyorlardı.

“Şu anahtarlara bir dokunun,” dedi Ateş heyecanla. “Bu küçük anahtar, balmumuyla kaplı.”

“Balmumu mu?”

“Evet, hissetmedin mi?”

“Hımm, bu da ne demek oluyor?” diye sordu Maya.

Ateş daha fazla dayanamadı. “Şu demek oluyor, saldırgan balmumuyla anahtarın kalıbını çıkarmış. Dikkat çekmemek için sanki rahip düşürmüş gibi anahtarlığı yakına atmış ama

bir yedeğini yaptıracak. Bundan sonra da scriptorium'a istediği gibi girip çıkacak!"

Güneş, "Saldırgan gizli girişı de kullanabilir," diye karşı ıktı. "Hem scriptorium'un manastırın içine açılan kapısı açıktı hatırlarsan."

"Evet ama diğer kapı, hani Şu küçük olanı kilitliydi. İçeride ne olduğunu bilmiyoruz."

Güneş, daha fazla itiraz edemedi. "Haklısın. Saldırganın gizlice o odaya girmesini önlemek gerek. Bence hemen Clemens'i, hatta iyisi mi Adalung'u uyarmalıyız!"

"Yo, yo..." diye atıldı Ateş. "Ben olsam acele etmezdim. Ya Adalung saldırganın ta kendisiyse ya da saldırganla aynı taraftaysa?"

"En azından Clemens'e söyleyebiliriz ama."

Ateş başıını salladı. "Bence bu da iyi bir fikir değil. Artık kimselere güvenmiyorum. Daha iyi bir önerim var, Clemens'e anahtarlığı verelim. Balmumundan hiç söz etmeyelim ama daha önce kararlaştırdığımız gibi bu gece scriptorium'da pusu-ya yatalım!"

Gece Araştırması

Gece yarısına az kala, gizli geçidin scriptorium'a açılan kapısı sessizce aralandı. Üç zaman dedektifi ile kedileri, terk edilmiş gibi duran kütüphaneden içeri süzöldüler. Maya, Kiya'yı kucağına alarak ağır yazı masalarından birinin ardına gizlendi. Güneş de kendine güzel bir yer seçerken, Ateş de diğer iki kapıyı kontrol etti. Koridora açılan kapı önceki gece olduğu gibi açıktı ama diğer küçük kapı, yine kilitliydi.

Ateş, kapının ardında ne olduğunu çok merak ediyordu doğrusu. O gece, bu sorunun yanıtını bulacağını umuyordu. Balmumu bulaşmış küçük anahtarın bu kapının kilidini açtığından emindi. Rafları tepeleme kitap dolu bir kitaplığın ardına sindi. Taşların üzerine oturdu ve gözlerini karanlığa dikti. Bir süre sonra başını, göğsüne doğru çektiği dizlerine dayadı. Uyumamak için büyük çaba harcıyordu. Bir süre böyle idare etti ama sonra dayanamayarak huzursuzca uykuya daldı.

Ateş uyandığında, iki ya da üç saat geçmişti herhalde. Hoş bir müzik sesi, onu rüyasından uyandırmıştı. Önce ne duyduğunu, hatta gerçekten uyanıp uyanmadığını anlayamadı. An-

cak iyice kulak verince, bunun, erkeklerin söylediği bir ilahi olduğunu fark etti. Ayağa kalkıp arkadaşlarının yanına koştu. Onlar da uyumuş kalmışlardı. Yalnızca Kiya uyanıktı. Hayvan heyecanla Ateşe doğru sıçradı. Oyun oynamak ister gibiydi.

Ateş diğerlerini uyandırarak, “Duydunuz mu?” diye fı-sıldadı.

Maya uykulu bir sesle, “Evet, duydum,” diye mırıldandı. “Biri-leri bir kutlama yapıyor galiba. Fakat neden gecenin bu saa-tinde şarkı söylüyorlar?”

“Bu dua faslı olmalı,” dedi Ateş. “Quirinus’un bitki bahçe-sinde söylediklerini hatırlasanıza! Rahiplerin iki saatte bir top-lu dua ettiklerini söylemişti. Demek gece boyunca da iki saatte bir dua ediliyor.”

Maya yanaklarını şişirerek, “Bu iş bana ters,” diye mırıldan-dı. “Herhalde sürekli geç kalırdım. Yalnız müzik çok hoş, değil mi?” Kız ayağa fırlamıştı. “şu konseri biraz daha yakından din-lemek isterdim doğrusu.”

“Kiliseye gitmek gibi bir niyetin yoktur umarım.”

“Üstüne bastın,” dedi Maya gülerek. “Sessizce içeri süzül-rüz. Kimse bizi beklemiyor ki... Geldiğimizi fark edemezler.”

Güneş gözlerini devirerek, “Bazen çok çılgın fikirler ortaya atıyorsun, biliyor musun?” diye söylendi.

“Olabilir,” dedi Maya sırtarak, “ama bu sayede hiç sıkılmı-yorum.”

Güneş de dayanamayıp güldü. “Bak işte bunda çok haklısın. Ben varım. Sen ne diyorsun Ateş?”

Ateş esneyerek gerindi ve “Mayanın müzik zevkini paylaşmasam da partiyi kaçırarak değilim,” dedi.

* * *

Böylece çocuklar, parmak uçlarına basarak koridorda ilerlediler. Bu koridor, tam ortasında yıldızların pırıl pırıl parladığı gökyüzüne yükselen Aziz Michael Kilisesi'nin bulunduğu avluya kadar uzanıyordu. Çocuklar, Lorsch Manastırı'na yaklaştıkça, ilahi sesi de giderek yükseliyordu. Üç arkadaş manastırın bahçesini hızla geçerek, ağır meşe kapıların birinden içeri süzöldüler. Hiç zaman kaybetmeden kilisenin yan tarafına saparak, devasa savaşçı heykelini taşıyan taş kaidenin arkasına saklandılar.

Kilisenin içi, birkaç meşaleyle aydınlatılmıştı. Işık oldukça azdı. Meşalelerin titrek alevleri, koro sıralarında oturmuş, hep birlikte ilahi okuyan yüz kadar rahibi hafifçe aydınlatıyordu. Bir örnek giysilere bürünmüş, huşu içindeki din adamları birbirlerine o kadar benziyorlardı ki birini diğerinden ayırt etmek mümkün değildi.

Kısa bir süre sonra, inanç kardeşliğiyle oluşan bu gruptan bir siluet ayrılarak kürsüye çıktı. Birazdan izleyecekleri sahne, çocukların nefeslerini kesecekti. Kürsüden duru, gür bir ses yükseldi. Ses öylesine berrak ve inceydi ki bir çocuk sesi sanılabilirdi.

Rahip, bir ilahi söylemeye başladı. Bazı yerlerde duraksıyor, koro büyük bir içtenlikle, sanki ona yanıt verir gibi ilahiye katılıyordu. Tanrı'yı öven bu ilahiye söyleyen çeşitli tonlardaki erkek sesleri, insanı mest eden çok sesli bir koro gibiydi.

İşte o anda, böyle bir manastırın Tehlikeli İksir'i elde etmek için gözünü kırpmadan cinayet işleyen bir suçluyu barındırıyor olması, çocuklara çok inanılmaz geldi. Burada kötülüğe yer yoktu.

Koronun sesi kilisenin içinde yankılanıyordu. Daha sonra Adalung, kutsal kitaptan bir parça okudu. Abt, parçayı alçak sesle okuyordu ama nasıl oluyorsa, büyük bir gerilim uyandırmayı başarıyordu. Rahiplerden birinin başı önüne düştüğünde sesini hafifçe yükseltiyor, kelimeleri, kilisenin duvarlarında bir kırbaç gibi şaklıyordu. Rahiplerden biri de sıraların arasında dolaşarak elindeki meşaleyi oturanların yüzüne doğru tutuyordu. Amacı, herkesi uyanık tutmak olmalıydı.

Maya heyecanlanmaya başlamıştı. Meşaleli rahip onları keşfederse, başları derde girebilirdi. Sonuçta kiliseye girme fikri onun başının altından çıkmıştı. Neyse ki, şansları vardı. Rahip yanlarına bile yaklaşmadı.

İbadet bir saat daha sürdü ve son bir dua daha edildi. Rahipler mihraba yanaşarak saygıyla eğildiler ve hep birlikte *Te deum laudamus* adlı kilise duasını okudular.

Üç kafadar, artık ortadan kaybolmaları gerektiğinin farkındaydı ve geldikleri gibi sessizce geri çekildiler. Kimse fark etmeden kiliseden dışarıya süzıldüler. Maya, Ateş ve Güneş, hızla scriptorium'a doğru koştular. Ne var ki, Kiya çocukları izlemek niyetinde değildi; gecenin karanlığına karışarak gözden kayboldu.

“Kiya!” diye seslendi Maya alçak sesle.

“Pisst! Bizi yakalatacaksın!” diye söylendi Ateş.

“Hay aksi!” diye tısladı Maya. “Şimdi ne yapacağız? Kiya'yı öylece bırakıp gidemeyiz ki!”

Güneş, “Sesler duyuyorum,” diye atıldı. “Rahipler geliyor! Saklanmalıyız!”

“Çabuk, karşıdaki şu sütunların arkasına gizlenelim!” diye önerdi Maya. Zaten söyler söylemez koşmaya başlamıştı. Diğerleri de çaresizce onu izlediler. Birkaç saniye içinde sütunun arkasına gizlenmişlerdi. Birkaç metre önlerinden akın akın geçen Tanrı'nın hizmetkârlarını izlerken, kalpleri heyecanla çarpıyordu.

Din kardeşlerinin tek bir hedefi varmış gibiydi. Avluda peş peşe sola dönerek köşedeki merdivenleri çıktılar. Biri dışında! Kiliseden son çıkan rahibin belli ki başka bir niyeti vardı. Pelerininin kapüşonu iyice öne çekili olduğu için yüzü görülmeyen zayıf siluet, adımlarını yavaşlattı. Bir an durup arkadaşlarının gözden kaybolmasını bekledikten sonra,

yavaş yavaş arkasına döndü. Çocuklar da hemen sütunun arkasına gizlendiler. Rahip gözleriyle sütunların olduğu tarafı inceledi. Sanki sütunları ilk kez görüyor da sayıyordu! Sonra bakışları, çocukların arkasına gizlendikleri ve soğuk taşa sırtlarını dayayarak korkuyla bekledikleri sütuna odaklandı. Zaman dedektifleri nefes almaktan bile çekiniyorlar, kıpırdamadan duruyorlardı. Ateş dudaklarını ısırmişti. Güneş başını gökyüzüne kaldırarak bir dua okudu. Maya ise yumruklarını sıkmış, ellerinin eklem yerleri bembeyaz kelmışti.

Sonra adamın ayaklarını sürüyerek yürüdüğü duyuldu. Çocuklar rahibin onları fark ettiğini düşündüler. Neyse ki, ayak sesi giderek uzaklaştı. Başını dışarı çıkarmaya ilk cesaret eden Ateş oldu. Sütunun kenarından uzanarak, rahibin scriptorium'a doğru yürüdüğünü gördü.

“Kimdi bu?” diye fısıldadı Maya usulca.

“Maalesef yüzünü göremedim,” diye fısıldadı Güneş. “Fakat yapısına bakılırsa pekâlâ Adalung olabilir. O da ince, uzun bir adam.”

“Sizce yazı salonuna mı gidiyor?” diye sordu Ateş.

“Nereye gittiğini bilemem ama rahatsız edilmek istemediği bir işle uğraşacağı kesin,” diye mırıldandı Maya. “Bahse girerim, adamımız bu rahip!”

Kiya, hafif bir miyavlamayla gelişini müjdeledi. Çocuklar

rahatlamışlardı. Ancak onlara fazla yüz vermeyen kedi, hiç oyalanmadan rahibin az önce gittiği yöne doğru ilerledi.

Mezarda Esir

Rahip giysilerine bürünmüş siluet, scriptorium'da sırta kadem basmıştı sanki. Tek bir ses duyulmuyordu. Adamı yakından izleyen Maya, Ateş ve Güneş de tıpkı onun gibi çıt çıkarmadan yazı odasının kapısını açarak içeri bir göz attılar. Rahip, her zaman özenle kilitli tutulan kapının önünde duruyordu. Hafif bir şıngırtı duyuldu. Hemen sonrasında çocuklar, adamın elinde parlayan metal anahtarı gördüler. Adam anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Gizemli odanın kapısı açılıvermişti. Rahip, karanlık odaya girerek gözden kayboldu.

“Biz de girelim mi?” diye fısıldadı Güneş.

“Tabii ki!” diye soludu Maya. “En azından bir bakış atabiliriz herhalde.”

Ateş, “Kesinlikle,” diyerek arkadaşına katıldı. “Şu kapının ardında neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

Parmak uçlarında scriptorium'dan geçen çocuklar, kapıyı açtılar. Ay ışığında, karanlığa doğru inen bir merdivenin başı görüldü.

Güneş, “İniyor muyuz?” diyecek olduysa da arkadaşlarının

yanıtını adı gibi biliyordu. Çocukların öne düşüp onu arkada bırakmalarına sevindi için için. Maya, Kiya ve Ateş olmasaydı, bir adım daha ilerleyemezdi.

Merdiven, yumuşak bir kıvrımla aşağıya iniyordu. Bu, onlara okçunun kullandığı gizli geçidi anımsatmıştı. Neyse ki, bu kez ince bir tırabzan yönlerini bulmalarını kolaylaştırıyor, düşmelerini engelliyordu. Az ileride, başka bir kapının anahtar deliğinden sızan ince bir ışık görüldü.

Maya, öne doğru eğilerek gözünü deliğe dayadı. Burası, büyük bir odaydı. Duvarda yarısına kadar yanmış bir meşale vardı. Odanın ortasında, dikdörtgen prizma şeklinde büyük bir taş duruyordu. Bir başka duvarda çarmıha gerilmiş bir İsa heykeli, hemen onun altında da bir duvar halısı asılıydı. Yerde, üstü yazılı taş tabletler diziliydi. Maya, bazılarında haç işaretleri olduğunu seçebiliyordu. Odada başka bir eşya yoktu. İçeride kimsecikler görünmüyordu.

“Tamam, girebiliriz,” diyen Maya, kapının kolunu tuttu.

O anda Kiya miyavladı. Maya, nedense kedinin onu uyar-maya çalıştığını düşündü. Oysa içeride kimse yoktu.

Kediye dönerek, “Tamam, çok sürmeyecek. Birazdan gideriz,” diyerek hayvanı sakinleştirmeye çalıştı. İçinden de umarım, diye geçirdi. Bu oda, insanda hem kutsal bir yere geldiği hem de tedbirli olması gerektiği duygusunu uyandı-rıyordu. Hem etkileyici ve çekici hem de korkutucu ve iti-ciydi.

İçerisi küf ve çürük kokuyordu. Bir hava akımı, meşalenin ateşini dalgalandırınca, çocuklar, ateşin sönmesinden korktu- lar. Bunun üzerine Ateş, aceleyle kapıyı kapadı. Çocuklar te- reddütle çevrelerine bakındılar.

Maya, “Burası da neresi?” diyerek, yerdeki taş tabletlerden birine doğru yürüdü. Sonra onların ne olduklarını anlayarak, “Bunlar mezar,” diye mırıldandı. Sanki ölüleri rahatsız etmek- ten çekiniyormuş gibi alçak ve saygılı bir sesle konuşmuştu.

Büyük taşın yanında duran Güneş, “Haklısın,” dedi. “Bu bir lahit. Anlaşılan Lorsch Manastırı’nın en saygın üyeleri buraya gömülmüş. Yanlış hatırlamıyorsam bu tür mezarlara *krypta* de- niyordu.”

“Yanlış hatırlamadığından eminim,” dedi Ateş sırtarak. “Bir de Adalung’un nereye kaybolduğunu söyleyebilirsen, sana olan saygım daha çok artacak.”

“Çok komiksin,” dedi Güneş ama o da sırtıyordu. Birden aklına bir fikir geldi. Duvara doğru koşup halıyı bir ucundan kaldırdı ve “Buyurun bakalım!” diye bağırdı.

Maya ile Ateş yanına gelmişlerdi. İkisi de çok şaşkındı.

Maya, “Bir kapı daha var, öyle mi?” diye mırıldanarak kapı- nın kolunu indirdi. Kapı kilitliydi.

“İşte bu harika!” dedi kız. “Demek ki takibimiz burada sona eriyor. Rahip pelerininin altındakinin kim olduğunu öğrene- meyişimiz çok kötü oldu.”

“Evet, gerçekten öyle oldu,” dedi Güneş. “Sonuca çok yaklaşmıştık ama olmadı. Şimdilik bu kadarıyla yetinmek zorundayız. Haydi gidelim, çok yorgunum.”

Bunları söyledikten sonra, krypta'nın girişine doğru yürüdü. Ancak kapının kolunu indirdiğinde, neye uğradığını şaşırды. Kol, içini titreten bir gıcırtyla direnmişti. Tırmalamaya benzer, hafif bir gıcırtydı bu. Güneş birinin kapıyı kilitlediğini hemen anladı. Panik duygusunu bastırmaya çalışarak kapıyı birkaç kez daha açmaya çalıştı ama bir anlamı yoktu.

“Ne oldu?” diye sordu Ateş. “Takıldı mı?”

“Takılmak mı?” diyen Güneş'in sesi, korku doluydu. “Kapı kilitlenmiş!”

“Efendim?”

“Kendin bak,” diyen Güneş, çaresizce olduğu yere çöktü.

“Bu mezara kilitlendik, öyle mi?” diye söylendi Maya. Her yanı buz kesmişti. Neden ürperdiğini anlayamadı. Yorgunluktan da olabilirdi, krypta'da gömülü ölüleri düşünmesinden de...

Meşalenin alevi bir kez daha titreyince, Maya dikkatini ona verdi. Yarıdan fazlası yanmıştı. Bu ışık mezar odasını daha ne kadar aydınlatabilirdi ki? Yarım saat mi? Yoksa ancak on dakika mı?

Maya, içine yayılmakta olan korkuyu bastırmaya çalıştı. Ölülerden değil, olsa olsa onları buraya kilitleyen adamdan za-

rar görürlerdi... Bu arada o neredeydi acaba? Ne gibi planları vardı? Maya kendini küçücük ve çaresiz hissediyor, bu da onu müthiş kızdırıyordu.

Islık gibi bir sesle, "Pis serseri!" diye bağırarak kapıyı yumruklamaya yeltendi.

Son anda Maya'yı tutan Ateş, "Yapma!" diyerek onu uyardı. "Bizi yakalatacaksın."

"Yakalanalım!" dedi Maya. "Ne olacak ki? Yoksa burada çürümek mi istiyorsun?"

"Hayır ama belki bir çıkış yolu buluruz. Kimse fark etmeden çıkabilirsek, buraya girdiğimizi öğrenmeyebilirler."

"Kimse fark etmeden mi?" diyen Maya'nın sesi alaycıydı. "Bu kapıyı kilitleyen kim peki? Kutsal ruh mu?"

Ateş başını iki yana sallayarak, "Biraz düşün lütfen!" dedi. "Bizi buraya hapseden herif, büyük olasılıkla katil. Herhalde hemen din kardeşlerine koşup bizim burada olduğumuzu anlatacak değil. O zaman gecenin bir yarısı krypta'da ne aradığını da açıklaması gerekir."

Maya çenesini sıvazlayarak, "Anlaşıldı," diye mırıldandı. "O zaman bir şansımız var demektir."

Güneş daha fazla dayanamayarak tartışmaya katıldı. "Evet, bir olasılık da adamımızın okuyla yayını alıp geri dönmesi," dedi. "Bizi temizlemek için tabii."

Yüzü bembeyaz kesilen Maya, "Hayır hayır," diye karşı çıktı

ve Kiya'yı kucağına alarak göğsüne bastırıldı. "Böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Fazla riskli olur. Sonuçta biz üç kişiyiz." Kollarındaki kediye bir göz atıp, "Dört demek istedim tabii," diye ekledi.

Ateş de onunla aynı fikirdeydi. "Sanırım adam onu izlediğimizi bir şekilde anladı," dedi. "Halının arkasındaki gizli kapıdan dışarı çıktı ve arkadan dolaşp girdiğimiz kapıyı da kilitledi."

Maya, "Birkaç saat sonra da bizi burada bulacaklar," diyerek devam etti. "İşte o zaman yandık! Gecenin bir yarısı krypta'da ne aradığımızı nasıl açıklayacağız? Adalung hırsızlık yapmak istediğimizi ileri sürecek. Bizi bodrumda bir mahzene atarlar... Tabii burada öyle bir yer varsa. Belki şansımız yaver gider de manastırdan atmakla yetinirler."

"Öyle ya da böyle, eğer adamımız Adalung ise amacına ulaştı," dedi Güneş umutsuzca. "Çünkü bizden kurtulmuş oldu. Biz de bu olayı asla çözemeyeceğiz."

Ateş vargücüyle doğruldu ve kararlı bir sesle, "Bu kadar çabuk pes etmemeliyiz!" diye bağırdı. "Ne yapıp edip buradan çıkmak zorundayız. Bundan çok daha umutsuz görünen durumlardan yüzümüzün akıyla çıkmadık mı?"

Maya umutsuzdu. "Öyle ama..." dedi, "hiç böyle bir çıkmaza düşmedik ki. Baksana, bir mezara kilitlendik. Çıkabileceğimiz bir pencere bile yok. Burada gayet sağlam ve kilitli iki kapıdan başka bir şey yok ki!"

Ateş yanıt vermedi. Maya'nın haklı olabileceğini o da biliyordu. Ancak bir gizli kapı daha olabilirdi. Sonuçta scriptorium'a açılan gizli geçidin de gösterdiği gibi Lorsch Manastırı, sürprizlerle dolu bir yerdi; burada her şey mümkündü!

Böylece Ateş, odayı incelemeye başladı. Arkasında bir boşluk var mı diye duvarlara vuruyor, çıkan sese kulak veriyordu. Hatta mezarın ağır taşlarını kaydırmayı bile deniyordu.

Güneş, gözlerini fal taşı gibi açarak, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Lahdin altında bir şey var mı, görmek istiyorum," diye sordu Ateş, elini mezarın mermeri ile zemin taşı arasındaki dar aralığa uzatmıştı.

"Altında ne saklı olabilir ki? Rahibin birinin kemikleri, kafatası... Ölülere rahat bıraksan olmaz mı?"

Ateş, "Sakin ol, Güneş!" diyerek ayağa kalktı. "Bu iş benim çok mu hoşuma gidiyor sanıyorsun? Ne var ki, senden farklı olarak ben bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Sen bu durumdan memnunsun galiba!"

"Hayır, yalnızca mezarları kurcalamıyorum. Biz de düşünüyoruz herhalde."

Ateş elini kaldırıp alaycı bir tavırla gülümseyerek, "Ah tabii, bu çok önemli," diye söylendi. "Devam et, seni tutmayayım. Aklına dâhice bir fikir gelince söylersin artık."

Güneş yanıt vermeyip, yalnızca arkadaşının uğraşını izle-

mekle yetindi. Ateş'in bu işi başaramayacağını görmek onu rahatlatmıştı. Mezar taşı, çok ama çok ağırdı.

Bu arada Kiya, Ateş'in yanına gitmiş çocuğu izlemeye başlamıştı. Hayvan, derin düşüncelere dalmış gibi başını yana eğmiş, sesini çıkartmadan Ateş'i seyrediyordu. Sonra güler gibi miyavladı. Daha sonra da yumuşak adımlarla duvarda asılı perdenin yanına gitti. Zarif hareketlerinde her zamanki esneklik hâkimdi ama belirli bir hedefi olduğu belliydi. Perdenin önüne oturup Maya'ya bakan kedi, başını yana eğip canlı bir şekilde bir kez daha miyavladı.

Kız, kedinin yanına gidip çömelerek, "Neyin var?" diye sordu usulca.

Kiya'nın bu soruya yanıtı, duvardaki bir taşı tırmalamak oldu. Maya, merakla taşı yakından inceledi. Taş, bir ayakkabı kutusu büyüklüğündeydi ve ilk bakışta diğerlerinden farksız görünüyordu.

Güneş, "Ne buldunuz?" diyerek yanlarına geldi. Ateş de merak etmişti. Mezarın mermerleriyle uğraşmaktan vazgeçip arkadaşlarının hemen arkasında durdu.

"Bilemiyorum," diye mırıldandı Maya duraksayarak. "Kiya az önce bu taşı gösterdi."

Elleriyle taşın sağını solunu yoklamaya başladı. Sol tarafına bastırıldığında taş hafifçe döndü ve ortaya yumruk büyüklüğünde bir delik çıktı. Çocuklar şaşkınlıkla bakiştılar. Maya, korku-

suzca elini deliğe sokarak içinde ne olduğunu anlamaya çalıştı. Birden eline bir şey değdi. Bu şey canlıydı. Çok sayıda bacağı vardı ve belli ki, o da karşısına çıkan saldırganı kendisine göre incelemeye başlamıştı. Bu şey inanılmaz bir hızla Maya'nın elinden bileğine doğru ilerliyordu.

Maya çığlık atarak elini geri çektiğinde, kolunda tüylü, devasa bir örümcek olduğunu gördü. Kız iğrenerek kolunu sallayınca hayvan yere düştü ve hızla karanlık bir köşeye yönelerek gözden kayboldu.

“Ben deneyeyim,” diye önerdi Ateş.

Korktuğu için utanan Maya, “Yo, sen bırak,” diyerek bir deneme daha yaptı. Bu kez parmaklarına halkaya benzer bir şey geldi.

“Burada bir şey var!” diye bağırdı heyecanla. Halkayı tutup çevirdi ama hiçbir şey olmadı. Sonra çekti... ve bu kez inanılmaz bir şey oldu; duvarın bir bölümü hareket etti! Maya geriye doğru sendeledi. Elindeki halka, üzerine doğru açılan bir kapının koluydu!

“İnanamıyorum! Bir gizli geçit daha!”

Siyah Kitap

Kapının ardında küçük bir oda vardı. Yanmakta olan birkaç mumun ışığında kitaplarla dolu bir kütüphane görüldü; hemen önünde de şaşkınlıkla arkasına dönen bir siluet!

Çocuklarla kediyi öfkeyle açılmış gözleriyle süzen adam, Adalung'dan başkası değildi. Bir elinde siyah ciltli bir kitap, diğerinde de bir mum tutuyordu.

Öfkeli, alçak bir sesle, "Vay vay! Handaki çocuklar... Siz burada ne arıyorsunuz bakalım?" diyerek, çocukların üstüne yürüdü.

Güneş aceleyle, "Tasadüfen geldik," deyiverdi.

"Tasadüf mü?" dedi Abt, belli belirsiz gülerek. "Hayır efendim, yalan söylüyorsunuz. Yüzünüzden okunuyor ama öncelikle burayı nasıl bulduğunuzu anlatın bakalım."

Güneş susmuştu. Ancak Maya dayanamayarak, "Şüphelendiğimiz bir rahibi izliyorduk," dedi. "Gece duasından sonra arkadaşlarından ayrılarak yazı odasına koşturan bir rahibi... Onu gizlice takip ettik ve kendimizi krypta'da bulduk. Ondan sonra da bizi oraya kilitlediniz işte."

“Kilitledim mi? Ben mi?” Adalung şaşırmişti. “Hayır, ben sizi kilitlemiş falan değilim.”

“Elbette kilitlediniz!” diye bağırdı Maya öfkeyle. “Tehlikeli İksir’i yaparken yakalanmak istemediniz, öyle değil mi?”

Abt başını salladı. “Ulu Tanrım, sen neler söylüyorsun? Tanrı şahidim olsun, benim istediğim bu değil. Hatta tam tersi... ben birilerinin bu iksiri üretmesini önlemeye çalışıyorum. Bu küçük oda ne işe yarıyor sanıyorsun? Tehlikeli kitaplar burada saklanıyor. Bunun gibi kitaplar!” Elindeki kitabı gösteriyordu.

“Siyah Kitap,” diye mırıldandı Maya.

“Doğru!” diye bağırdı Adalung. “Siyah Kitap. Sihrin babası Hermes Trismegistos tarafından kaleme alınan kitap. Hem bilgi hem de tehlike dolu bir başyapıt. Yanlış ellere geçmemesi için çok iyi saklanması gerekiyor.”

“O zaman neden yok etmediniz?”

“Yok etmek mi? Olur mu hiç? Bunun için fazla değerli. O nedenle bu, emin bir yerde duruyor.”

“Söylediklerinizin tek kelimesine bile inanmıyorum,” dedi Maya. “Aksine siz, bu iksirin size sağlayacağı gücün peşindesiniz ve bu gücün yalnızca size ait olmasını istiyorsunuz!”

Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilen Abt, “Sözlerine dikkat et!” diye bağırdı. “Her şekilde cezanızı çekeceksiniz ama böyle giderse çok daha ağır bir biçimde cezalandırılacaksınız.”

Maya ürkmüştü. Kendini frenleyerek sustu. Sonuçta Ada-

lung, Furrer'i öldürmüştü. Acaba onları da aynı son mu bekliyordu?

“O zaman niye gecenin bu saatinde buradasınız?” diye sordu Güneş.

Abt çocuğu baştan aşağı süzerek, “Aslında bu seni hiç ilgilendirmez,” dedi. “Ancak gülünç şüphenize bir son vermek için nedenini açıklayacağım. Gece duası *mette* ile sabah duası *laudes*'in arası oldukça kısadır; yatmaya değmez. Ben de bu arada eski yazıları inceleyerek oyalanırım.”

Güneş, bu yanıtı pek inandırıcı bulmamıştı. Ona göre suçlu, kesinlikle Adalung idi. Yapılması gereken de bir fırsat yaratıp oradan kaçmaktı. Bu nedenle çocuğun zihni, deli gibi çalışıyordu. Arkalarını dönüp odadan çıkmaya kalksalar, becerebilirler miydi acaba? O sırada krypta'nın dışarıya açılan kapısının kilitli olduğunu hatırladı. Tuzağa düşmüşlerdi! Ateş'in sözleriyle düşünceleri yarıda kesildi.

“Siz değilseniz bizi kilitleyen kim o zaman?” diye sordu çocuk.

Adalung, tam yanıt verecekken bir anda gözleri kısıldı. Bakışları, çocukların arkasındaki bir noktaya odaklanmıştı. Çocuklar yavaşça arkalarına baktılar. Açık kapıdan kryptada gördükleri manzara, bir anda kanlarını dondurdu. Kiya bile korkmuştu. Gergin kuyruğu kamçı gibi bir o yana, bir bu yana sallanıp duruyordu. Orada ikinci bir rahip daha vardı. Yüzü kapüşonunun gölgeleri arasında kalan adam, yayına okunu yer-

leştirmiş, fırlatmaya hazır halde duruyordu. Hedefi ise Abt'ın başıydı.

Pelerinine sarınıp sarmalanmış adam, krypta'nın kapısına yaklaşıarak, "O kitabı bana ver Adalung!" diye seslendi.

"Asla!" diye haykırdı Abt. "Hem şu kapüşonu da çıkar. Çünkü seni tanıdım!"

Oklu rahibin kim olduğunu çocuklar da sezinlemişlerdi. Bu sesi tanıyorlardı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Maya şaşkınlıkla. "Sensin... Quirinus!" Kızın bir anda başı döndü. Sanki biri ayaklarının altındaki halıyı çekivermişti. Bayılacağını sandı. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Olayların gerisinde şu karanlık suratlı Abt Adalung değil de dost canlısı, bitkilerle ilgilenen sevecen Quirinus mu vardı?

"Anlaşıldı beni tanıdınız," diyerek bir kahkaha patlattı Quirinus. "Gerçi bir önemi de yok." Kapüşonu ensesine kaydırınca bir meleği andıran, yumuşak yüz hatları ortaya çıkmıştı.

"Şu okla yayı bırak elinden," diye emretti Abt.

Bir kez daha gülen Quirinus soğuk bir sesle, "Artık bana emir veremezsin Adalung!" dedi. "Ver şu kitabı bana!"

Çocuklar, Abt'ın kendiyle mücadele ettiğini görebiliyorlardı.

Güneş, onun zaman kazanması gerektiğini anlamıştı. "Niyetin ne?" diye atıldı. "Furrer gibi bizi de öldürecek misin?"

"Bakacağız," dedi Quirinus. "Bu, size bağılı. Uslu durursanız

size zarar vermem. Ben yalnızca sihirli formülün yazılı olduğu kitabı istiyorum. Sizi buraya kapatacağım. Sizi bulduklarında ve beni aramaya başladıklarında çoktan izimi kaybettirmiş olurum.”

“Gerçekten de Tehlikeli İksir’i yapacaksın demek!” diye bağırdı Adalung dehşetle. “Bunu nasıl içine sindirebiliyorsun? Tehlikeli İksir’i elde edebilmen için ruhunu şeytana satman gerekiyor!”

“Öyle de olsa razıyım Adalung. Senin bile asla olamadığın kadar güçlü olacağım.” Quirinus’un gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. “Herkesin, her şeyin üstünde olacağım. Herkes benim emrime girecek. Bu Tanrı olmak değil mi?”

“Oof!” dedi Abt. “Yalnızca tek bir Tanrı vardır. Sen kendini ne sanıyorsun iğrenç yaratık?”

“Beni tahrik etme!” diye gürledi Quirinus. Elindeki ok titremeye başlamıştı.

“İksirden nasıl haberin oldu?” diye sordu Güneş, gerilimi azaltmaya çalışıyordu.

“Bu hiç de zor olmadı,” dedi Quirinus. “Biliyorsunuz ben Fra Botanicus, yani Bitkici Kardeşim. Otlardan iyi anlarım. Abt’ın sandığından da iyi anlarım üstelik.” Adalung’a küçümsercesine bir bakış attı. “Hem kütüphanemizde de gayet iyi kitaplar ve içlerinde çeşitli reçeteler var. İşte orada Hermes Trismegistos’un Tehlikeli İksir tarifine rastladım. İçeriğini bir araya getirmek

hiç zor olmadı; biri dışında. Adamotunu bir türlü bulamamıştım. Bavyeralı bir tüccar, şu Furrer bana biraz adamotu getirmeyi önerdi. Ben de kabul ettim. Adam birkaç gün önce manastıra geldi ama anlaştığımızın çok üstünde bir fiyat istedi.”

Yine dilini tutamayan Maya, “Ve sen de onu öldürdün,” diyerek söze karıştı.

“Evet ama bu planlı bir hareket değildi,” dedi Quirinus. “Tartışmaya tutuştuk. Ona sahtekâr olduğunu söyleyince üzerine yürüdü. Ben de kendimi korudum elbette. Onu bıçakladım. Sonra kapı çalındı ve kaçmak zorunda kaldım.”

“Evet, ne yazık ki adamotunu alamamıştın.”

Rahip başını sallayarak, “Haklısın,” dedi. “Bitkinin, Furrer’in eşyaları arasında olduğunu sanmıştım. Sonradan aradım tabii ama bulamadım. Bu konuda da bana siz yardımcı oldunuz işte.” Quirinus çocukları süzdü. “Adamotu sizin elinizdeydi. Bana bitkiyi gösterdiğinizde önemli bir ot değilmiş gibi davrandım.”

“O anda bana saldırmayı ve adamotunu almayı planlamıştın yani,” diye atıldı Güneş.

“Evet ama bu pek kolay olmadı,” diyerek sözlerini sürdürdü Quirinus. “Özellikle Adalung, elinizdeki bitkinin türünü öğrenmek için Gottfried’e gideceğinizi, onun evini sorduğunuzu söylediğinde anlamıştım kolay olmayacağını.”

Güneş bu sefer de Adalung’a dönerek, “Siz neden bitkiyi bilmiyormuş gibi yaptınız?” diye sordu.

Abt omuz silkerek, “Adamotunun sihirli güçleri olduğundan emin değilim,” dedi. “Otları tanıyanlar, buna pek inanmaz. Fakat sıradan insanlar inanabilirler. Elinizdeki otun adını söyleseydim, manastırda büyük bir huzursuzluk çıkabilirdi. Herkes otu elde etmeye çalışacaktı. Bunu önlemek istedim.”

Quirinus yine gülerek, “Senin dünyadan haberin yok Adalung,” dedi. “Adamotunun pekâlâ sihirli güçleri vardır. Sen denemediğin için bilmiyorsun, o kadar. Buna aptallık demezsek, en hafifinden kendini beğenmişlik diyebiliriz!”

“Kes sesini!” diye haykırdı Abt.

“Kesmeyeceğim,” diye yanıt verdi Quirinus buz gibi bir sesle.

Ateş, “Gelelim Gottfried’e,” diyerek araya girdi. “Bize bitkinin sırrını verir diye mi öldürmeye kalktın adamcağızı?”

Yüzünden endişe okunan Rahip, “Evet,” dedi. “Adamotunun özelliklerini öğrenmenizi elimden geldiğince önlemeye çalıştım. Çünkü öğrendiğinizde bitkiyi daha özenle koruyacaktınız. Yine de öyle yaptınız ya! Neyse ki tesadüfler yardım etti. Şu delikanlı... Adı Güneş’ti değil mi? Bir akşam handan çıkmıştı, ona sanatçılar sokağında rastlayıverdim. Yalnızdı üstelik. Onu bayılıp adamotunu almak işten değildi.”

“Ancak Siyah Kitap’ı hâlâ ele geçirememiştin,” diye mırıldandı Güneş.

“Aynen,” dedi Quirinus. “Manastırda bir yerlerde saklı olduğunu tahmin ediyordum. Neyse... Bir gün scriptorium’daki

gizli kapıyı keşfettim. Her zaman kilitliydi. Merak ettim tabii. Kapının anahtarının yalnızca iki kişide bulunduğunu fark ettim; Adalung'ta ve kütüphaneci Clemens'te. Böylece Clemens'e saldırdım. Onu bayılıp balmumuyla anahtarın kalıbını aldım. Demircinin biri de bir anahtar yaptı.”

“Eline geçirmişken anahtarı neden çalmadın ki?” diye sordu Adalung.

“Çok basit, anahtar kaybolsaydı kilit değiştirilir ya da oda başka bir şekilde güvence altına alınırdı.”

Adalung başını sallayarak onayladı.

Ateş, “Biz balmumu izlerini fark ettik ama...” diye atıldı. “Bu nedenle de scriptorium'da pusuya yattık.”

Quirinus duraksayarak, “Hiç fena değil,” diye mırıldandı. “Sonuçta, bu gece Siyah Kitap'ı ele geçirmeye kararlıyım. Kapıyı açık bulunca ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz herhalde.”

“Kapıyı ben açtım,” dedi Abt. “İki dua arasındaki süreyi eski yazıları okuyarak değerlendirmek istedim.”

Quirinus başını salladı. “Demek çocuklar burayı seni izleyerek buldular,” diye söylendi. “Bu gece krypta'ya en son ben gelmişim, desenize! Çocuklarla kediyi son anda gördüm. Onlardan nasıl kurtulabileceğim de o anda aklıma geldi. Krypta'nın kapısını kilitleyiverdim, yetti. Sabah birisi onları bulurdu nasılsa. Anahtar deliğinden bir süre çocuk-

ları gözetledim. Benim hakkımda ne bildiklerini tam olarak öğrenmek istiyordum. Sonra şu tuhaf kedi, taşlardan birini tırmalamaya başladı.”

Kiya sırtını kamburlaştırmış, tüyleri fırça gibi dimdik olmuştu.

“Sağ olsunlar, gizli kapıyı da çocuklar buldu. Ben asla bulamazdım herhalde,” diyen Quirinus gülümsedi. Sonra hatları sertleşti. Fazla oyalandığını o da fark etmişti anlaşılır.

“Yeterince gevezelik ettik,” dedi sertçe. “Yollarımızı ayırma zamanı geldi. Haydi bakalım Adalung, ver artık şu Siyah Kitap’ı!”

“Kitabı sana vermeyeceğim,” dedi Abt sakın bir sesle.

Quirinus, “Bana karşı mı geliyorsun?!” diye haykırdı. “Seni de öldürmekten çekinecek değilim. Ver şunu diyorum!”

“Asla! Bu kitabın senin eline geçmesine izin veremem! Önce beni öldürmelisin Quirinus!”

Rahip Quirinus, bir gözünü kapayarak nişan aldığı anda iyice gerilen yay titriyordu.

O anda Adalung, elindeki kitabı yanan bir muma tuttu ve sert bir sesle, “Siyah Kitap’a ne olacak, iyi bak!” dedi. “Tıpkı senin rüyan gibi küle dönüşecek.”

“Yapma!” diye bağırdı Quirinus. “Yemin ederim seni öldürürüm!”

“Yayı yere bırak!” diye karşılık verdi Abt.

Quirinus'un, "Hayır, burada emirleri ben veririm!" diye bağıran sesi, krypta'nın içinde çınlıyor, adamın alını terden parlıyordu.

Adalung daha fazla konuşmadı. Gözleri, Siyah Kitap'ta idi ve eli yavaşça muma doğru indi. Yıllar içinde kupkuru olmuş sayfalardan hemen duman çıkmaya başladı.

Quirinus, yaralı bir hayvan gibi "Bunu yapamazsın! O benim kitabım!" diye inerken, yüzü inanılmaz derecede değişmiş, çirkinleşmişti.

Abt korkusuzca Quirinus'a bakarak, "*Fortes fortuna adiuvat*," diye mırıldandı. Talih cesurlara yardım eder.

Quirinus dişlerinin arasından, "Bunu sen istedin!" diyerek oku fırlattı. Ok, Adalung'un sol koluna saplanınca, Abt sendeleyerek geriledi ve yanmakta olan kitap elinden düştü.

Quirinus hemen okla yayı yere atıp pelerininin eteğiyle yanan kitabı söndürmeye çalıştı. İşte o anda Kiya devreye girdi. Bir hamlede adamın sırtına zıplayan kedi, dişlerini rahibin ensesine geçiriverdi. Hayvan ürkütücü bir biçimde tıslıyordu. Quirinus, bir feryat kopararak kediyi üstünden atmaya çalıştı.

"Haydi!" diye bağıran Ateş'in sesiyle kendilerine gelen çocuklar da adama saldırdılar. Maya o öfkeyle adamın kaval kemiğine sıkı bir tekme indirirken, Güneş de tekmeyle öne eğilen adamın çenesine bir yumruk oturttu. Ancak bu, Quirinus'u pek etkilememişti. Bu saldırıya Güneş'i yere yı-

kan bir yumrukla karşılık vermiş, arkasından onu tutmaya çalışan Ateş'in böğrüne geçirdiği dirseği, çocuğun nefesini kesmişti. Qurinius'un gelişigüzel savurduğu yumruklardan yalnızca Maya kaçabilmişti. Bu arada Kiya bir atak daha yaparak adamın boynunu ısırды. Acıyla haykıran adam, kediyi bir anda tüylerinden yakalayarak Abt'ın yanına fırlattı. Kedi havada uçarken çevik bir hareketle dönmüş, yere dört ayak üstünde düşmeyi başarmıştı. Abt ise kimse fark etmeden oku kolundan çıkarıp yere bırakmış ve yanındaki rafta dizili kalın ciltli kitaplardan birini almıştı. O sırada Maya'ya saldıran Quirinus'a yaklaştı ve tüm gücünü toplayarak ağır kitabı yoldan çıkmış rahibin başına indirdi. Quirinus, yavaşça kendi etrafında dönerek yere yığıldı.

Adalung yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Günün birinde bu kitabın bir işe yarayacağını biliyordum," diye mırıldandı. "Aşkın sihirli gücü üzerine bir eser. Şunun gibi rahiplerime pek uygun bir kitap değil ama olsun." Bakışları, artık kömürleşmiş halde yerde duran Siyah Kitap'ta idi.

"İşte bu kadar!" dedi Abt. "*Deo gratias!*"

"Bu ne demek?" diye fısıldadı Ateş yavaşça.

Güneş, "Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı.

"Sen Latince biliyor musun oğlum?" diye sordu Adalung şaşkınlıkla. "Çok şaşırdım. Hem siz hem de kediniz oldukça tuhafsiniz doğrusu..."

Güneş aceleyle, “Ee, şey... Latince bildiğim yok,” dedi. “Yalnızca birkaç deyim ezberledim, o kadar.”

Abt inanmış görünüyordu. “Size büyük bir teşekkür borçluyum,” dedi. “Bu nedenle manastırdaki gizli odaya girişinizi sorun etmeyeceğim.”

Güneş kaygıyla, “Kolunuz ne durumda?” diye sordu. Başrahabin yarasını merak etmekle birlikte konuyu değiştirmeye çalıştığı da söylenebilirdi.

Adalung giysisinin kolunu sıvadı. Hâlâ kanamakta olan yara kötü görünüyordu ama Abt yarayı pek önemsemiyordu. “İnfir-marius halleder, sorun değil,” dedi. “Katilin ortaya çıkmış olması çok daha önemli. Quirinus’un üstünü arayın. Eminim şu lanetli iksirin tarifini de almıştır.”

Öyleydi de. Ateş, tarifin bulunduğu kitabı Quirinius’un cübbesinin altında buldu.

“Onu bana ver, lütfen,” dedi Abt. Kitaptaki o sayfayı yırttığı gibi mumun alevine tutarak yaktı.

“Artık bu kitap da diğerleri kadar zararsız,” diye mırıldandı memnuniyetle. “Şimdi lütfen diğer kardeşlere haber verin de doktoru çağırınsınlar. Bir de şu iğrenç yarattığı bir yere kapasınlar.”

Baştan Çıkarma

“**U**yanın, kalkın haydi!” diye bağıyordu Wenzel ertesi sabah.

Ölü gibi uyuyan üç küçük dedektif, zorlukla doğrulmaya çalıştı. Wenzel’e ne olmuştu böyle? Bu sabah sesi bambaşka çıkıyor, hancı bir kuş gibi cıvıldıyordu neredeyse.

“Her şeyi öğrendim!” diye bağırdı Wenzel sevinçle. “Quirinus’muş meğer! Tehlikeli İksir’i yapacaktı, öyle mi? Yumurta almaya gittiğimde duydum. Manastırda kahraman ilan edildiniz. Haydi, kalkın artık! Her şeyi en baştan anlatmanızı istiyorum.”

Çocuklar inleyerek kendilerini yeniden şiltelerine bıraktılar.

“Haydi ama...” diye yalvardı Wenzel. Bir türlü yerinde duramıyor, sabırsızca durduğu yerde sallanıyordu. “Gertrud’um size enfes bir kahvaltı hazırlıyor. Hem yer hem de anlatırsınız!”

Öncekilere hiç benzemeyen bir sabah geçirdiler. Hiçbir işle ilgilenmeleri gerekmedi. Bunun yerine, hanın bir köşesine kurulup her gelene öyküyü anlatmaktan dillerinde tüy bitti. Çocukları dinlemeye sürekli yeni kişiler geliyordu. İçecekler su

gibi akıyor, meraklıların ardı arkası kesilmiyordu. Kiya, pencere pervazındaki yerine kurulmuş, arkadaşlarının çevresinde dolanan heyecanlı kalabalığı ilgili gözlerle inceliyordu.

Öğleye doğru Wenzel, önlerine bir tepsi sebze tavukla salata koyarken, “Dükkâna çok yararınız dokundu,” diye mırıldandı sevecenlikle. Başını sallayarak, “Sizi görür görmez tam buraya göre elemanlar olduğunuzu anlamıştım zaten.”

Maya, Ateş ve Güneş anlamlı bir biçimde bakiştılar. Yemeği mideye indirdikten sonra, paragöz hancıyı müşterileriyle baş başa bırakarak şifahaneye yollandılar. Hiç bekletilmeden Adalung’un yanına alındılar.

Abt, sade bir odada yatıyordu. Bir yatak, yatağın başucundaki duvarda çarpmıha gerilmiş İsa heykeli, üstünde bir sürahiyle bir bardak duran bir komodinin ve bir anahtar – hepsi bu kadardı. Adalung, çocukları görünce gülümsedi.

“Nasılısınız?” diye sordu Maya. Abt kötü görünüyordu; solgun ve yorgundu. Kız onu suçladığı için vicdan azabı duydu.

“Tanrı beni korudu,” dedi Abt. “Yaram çok ciddi değilmiş ama Tanrı beni uyardı. Ateşle oynamanın ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlattı. Şimdi Siyah Kitap’la iksirin tarifini asla manastırda tutmamam gerektiğini anladım. Çünkü güç veren her şey iştah kabartır.” Abt içini çekti. “Ne var ki, kardeşlerimden birinin de bu hırsla kapılması, hatta bu uğurda katil olması beni çok üzdü.”

“Quirinus’a ne olacak?”

Abt, “Hak ettiği cezaya çarptırılacak, elbette,” diyerek kaçmak bir yanıt verdi. Bakışlarını pencereden yana çevirmişti.

“Ondan sonra manastırda yeniden huzur egemen olacak,” diye mırıldandı. “Lorsch, insanın içine dönebildiği bir barış ve huzur yeridir ama burada tıp ve bitki konusunda önemli çalışmalar da yürütülür. Biz bu özelliğimizle tanınırız, bu aralar kişisel hırslar nedeniyle yaşamak zorunda kaldığımız olaylarla değil. İmparatorumuz Büyük Şarlman, bu akıllı adam bile çalışmalarımız nedeniyle manastırımızdan övgüyle söz etmiştir. Yakında bir ziyaretle bizi şerefliendirecek zaten. Tanrı’nın yardımıyla o zamana kadar ben de iyileşirim.” Hafifçe doğrulup elini yastığının altına sokarak gizemli bir şekilde gülümsedi ve “Size vermem gereken bir şey var,” dedi. Elinde birkaç kök vardı.

“Adamotu!” diye bağırdı Güneş heyecanla.

“Bilmiyorum. Quirinus’un üstünde bulunmuş, bana getirdiler. Ben de size hediye etmek istiyorum. Adamotu sizi korusun. Şimdi izin verirseniz biraz dinlenmek istiyorum. Dün gece yeterince yoruldum.”

Üç kafadar, Abt’a teşekkür ederek adamla vedalaştılar.

“*Gratia vobis et pax,*” dedi Adalung.

Koridora çıktıklarında Ateş Güneşe dönerek, “Hey, bilgi küpü, Adalung’un Latince söylediği son cümle ne anlama geliyor, söyle bakalım,” dedi. “Sen kesin bilirsin.”

Hafiften kızaran Güneş, “Yanılmıyorsam Tanrı'nın lütfu üzerinize olsun, iyilikle kalın, gibi bir anlamı var,” diye yanıt verdi.

Ateş arkadaşının sırtını sıvazlayarak, “Yahu Güneş, senin gibi ayaklı bir ansiklopedimiz olmasa biz resmen mahvolmuştuk,” dedi.

“Şimdi bunu gerçekten mi söylüyorsun yoksa dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Güneş, çocuğa yan yan bakarak.

“Gerçekten tabii,” diye mırıldanan Ateş, gülmemek için dudaklarını ısıırıyordu.

* * *

Manastırdaki yolda her zamanki curcuna hâkimdi. Hatta biraz daha artmıştı. İmparatorun pek yakında kalabalık bir grupta manastırı ziyaret edeceği haberi, buraya gelen hacılarıyla meraklıların sayısını iyice çoğaltmıştı.

Çocuklar hana giden yolda sessizce yürürken, “Olay çözümlendi,” diyerek diğerlerinin de düşüncesini dile getirdi Maya. “Artık Siebenthann'a dönebiliriz.”

“Yazık olacak,” diye söylendi Ateş. “Wenzel'in yanında keyfimiz iyiydi.”

“Bunun pek uzun süreceğini sanmam,” dedi Maya gülerek. “Burada yaşam kısa süre sonra normale dönecektir. Wenzel için normalin ne demek olduğunu da gördük; sabahın köründen gece yarısına kadar koşturmak.”

O sırada Kiya'nın yanlarında olmadığını fark eden Güneş, durup çevresine bakındı. Kedi, şifalı otlar satan yaşlı bir kadının tezgâhının yanında duruyordu. Ağzında, tezgâhtan çaldığı minik bir kesecikle koşturuyordu. Kadının öfkeli sesi ise bu-
lundukları yerden duyuluyordu.

“Kediotu çalmış olmalı,” dedi Güneş. “Kedilerin hepsi bu ota bayılıyorlar.” Bir an susup, “Kediotu dedim de... aklıma adamotu geldi,” diye ekledi. “Şu iksirin gerçekten işe yarayıp yaramadığını merak ediyorum doğrusu.”

Maya bir kahkaha attı. “Haydi canım! Bu boş inançtan başka bir şey değil!”

Güneş hafifçe gülümsedi. “Siz burada bekleyin, ben hemen dönerim,” diyerek kalabalığa karıştı.

Maya omuz silkip şifalı ot tezgâhının hemen yanına, yere oturdu ve yüzünü güneşe döndü. “Nasılsa, dönünce nereye gittiğini öğreniriz,” diye mırıldanarak gözlerini yumdu.

* * *

Güneş yirmi dakika sonra elinde toprak bir testiyle yanlarındaydı.

Kiya ile oyun oynayan Maya, “İçecek bir şeyler mi getirdin?” diye sordu. “Doğrusu çok iyi etmişsin, susuzluktan ölüyordum.”

“Acele etme,” dedi Güneş yüzünde kurnaz bir gülümsemey-

le. “Bu öyle sıradan içeceklerden değil.” Testiyi de yanına koyarak arkadaşlarının yanına çömeldi.

Bir anda irkilen Ateş, “Bu şey olamaz değil mi? Şey...” diye mırıldandı.

“Evet, o!” diye yanıt verdi Güneş. “Tehlikeli İksir’in tarifi aklımdaydı. Adamotu köklerini de geri alınca diğer malzemeyi aktarlardan toplamak fazla uzun sürmedi. Bir yudum almak ister misin Maya?”

“Almasam daha iyi,” diye yanıt verdi Maya tereddütle.

“Neden?” diye sordu Güneş. “Az önce bu iksirin boş inançtan başka bir şey olmadığını söylüyordun.”

Maya duraksayarak, “Öyle ama...” dedi. “Hem Siyah Kitap da yok. Söylenmesi gereken tekerleme olmadan içki etki etmiyormuş ki.”

“Bu da bir yudum tatmak için fazladan bir neden işte,” diyen Güneş, Ateşe dönerek, “Ya sen?” diye sordu.

Ateş de eliyle içmeyeceğini belirten bir hareket yaptı.

Bunun üzerine, “Tamam o zaman, ben tadarım,” diyen Güneş, elini testiye uzattı.

O anda Güneşe doğru sıçrayan Kiya, testiye deviriverdi. Toprak testi büyükçe bir taş çarparak kırılmış, içinden akan beyaz sıvı bir anda toprağa karışmıştı.

Çocuklar, şaşkın şaşkın kediye baktılar.

“Bunu neden yaptın şimdi?!” diye bağırdı Güneş.

“Eminim geçerli bir nedeni vardı,” diye mırıldandı Maya usulca, yüzü solgundu.

“Tehlikeli İksir gerçekten de söylenen etkiyi yapıyor olabilir mi acaba?” diye söylendi Ateş.

“Hiçbir fikrim yok,” diye atıldı Maya, “ama Kiya nedensiz iş yapmaz. Artık eve dönebilir miyiz lütfen? Gerçekten şöyle rahat bir soluk alıp dinlenmek istiyorum. Hatta bir dondurmaya da hayır demem. Ancak Kafe Venezia’da!”

Ateş, “Harika fikir!” diyerek kızı kutladı. “Siebenthann’daki hava da biraz düzelmiştir belki. Her neyse, bir dondurmanın tadına varamayacağım kadar kötü olamaz. Haydi yürüyün!” Bir sıçrayışta yerinden fırladı. Güneş’in kararsızlığını görünce elini arkadaşının omzuna koyarak, “Her zaman her şeyi bilemeyiz dostum,” diye fısıldadı kulağına.

Güneş kaşlarını kaldırarak, “Bilgi güçtür, biliyorsun,” dedi.

“Öyle,” diye yanıt verdi Ateş. “Quirinus da bunu düşünmüş olmalı. Bu nedenle senin kafadaki sorunun yanıtını bilmiyor olmamız, belki bizim için daha hayırlıdır.”

Güneş sessizce arkadaşını süzdü. Sonra da başını sallayarak onayladı.

* * *

Çocuklar, zaman odası Tempus'un kapısını hep birlikte ittiler. Kütüphane hiç dokunulmamış gibi duruyordu.

Güneş, durumu son bir kez daha kontrol ettikten sonra, "Hiçbir şey belli olmuyor," diye mırıldandı.

O anda Ateş'ten bir hapsirik sesi yükseldi.

"Hey! Hâlâ hapsiriyorsun? Soğuk algınlığın geçmemiş miydi?" diye sordu Maya.

"Ne demek hâlâ?" diye mırıldandı Ateş. "Yalnızca birkaç dakika geçti."

"Doğru ya," dedi Maya. "Hep unutuyorum... İşin bu faslına bir türlü alışamadım."

Ateş, "Ben de şu iğrenç havaya alışamadım gitti. Şu hale bakın, yağmur nasıl da yağıyor!" diye söylenerek, yağmur damlalarının şiddetle vurduğu büyük pencerelerden birini işaret etti. "Oysa Lorsch'da hava ne kadar da güzeldi..."

"Yalnızca o değil," dedi Güneş. "Orada soğuk algınlığına iyi gelen otları da biliyorlardı."

Kiya'yı kucağına alan Maya, hayvanın zümrüt yeşili gözlerine bakarak, "Hiçbir şey öğrenmedik diyemeyiz, değil mi Kiya?" dedi. "Herbarium'dan birkaç şeyi aklımda tuttum. Adaçayı öksürüğe iyi geliyordu galiba. Çay makinesine bir bakayım. Şansın varsa sana bir adaçayı getiririm."

Ateş yüzünü buruşturarak, "Adaçayı mı?" diye söylendi. "İğrenç bir tadı var!"

Kütüphane müdürlüğünün hemen yanı başındaki mutfağın yolunu çoktan tutmuş olan Maya, “Olabilir ama öksürüğe iyi geliyor,” diye seslendi.

“Öyle olsun bakalım,” dedi Ateş. “Tehlikeli İksir olmasın da...”

Mutfağın kapısına gelen Maya çocuğa dönerek, “Merak etme, bana güvenebilirsin,” dedi. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

İmparatorluk Manastırı

Lorsch

Worms yakınlarında, Ren Nehri ile karayolu arasında yer alan Lorsch Manastırı'nın tarihçesi M.S. 764 yılına kadar dayanıyor. Bir Fransız asilzadesi olan Kont Cancor ile dindar annesi Kontes Williswinda, Weschnitz sahilinde bulunan ve ailelerine ait olan Lauresham Malikânesi'nde bir manastır inşa edilmesi ve bu manastırın Aziz Benedikt'in ortaya attığı kurallara göre yönetilmesi koşuluyla Başpiskopos Chrodegang'a miras bırakmışlardır. Chrodegang da bu iş için Lothringen'deki Gorze Kilisesi'nin rahiplerini görevlendirmiştir. Rahipler, kontun evini eklemeler yaparak bir manastıra dönüştürmüş ve orada yaşamaya başlamışlardır. Chrodegang, Lorsch Manastırı'nın ilk Abt'i olmuştur.

İlk başta Romalı Aziz Nazarius'un kemiklerinin bulunduğu manastır, kısa sürede büyüyerek genişlemiştir. Chrodegang'ın 7 Temmuz 765 yılında kutsal emanetlerden bazılarını Lorsch'a taşımasıyla, iyice önem kazanmıştır. O zamanlar azizlerin ke-

mikleri, bir manastırın ticari faaliyetlerinin artmasında bir tür tanrısal garanti gibi değerlendirilirdi. Zenginler de manastırlara (dolayısıyla azizlere) para ya da arazi vererek katkıda bulunurlardı.

Bir yıl sonra Chrodegang, manastırın yönetimini kardeşi Gundeland'a bırakmıştır. Gundeland oldukça hırslı bir adamdı. Manastırın temel amacı hâlâ halka yardım etmektir ama Gundeland, Lorsch'u her ihtiyacın karşılandığı bir merkeze dönüştürmeyi amaçlıyordu. 767 yılında inşaatı başlatılan manastır kilisesi, 774 yılında Şarlman'ın da katıldığı bir törenle Mainz Başpiskoposu Lul tarafından Aziz Petrus ve Aziz Paulus Kilisesi olarak kutsanarak kullanıma açılmıştır. Kral Şarlman, kiliseye dokuz yüz kilometrekarelik bir orman alanı bağışlamıştır.

Buna karşılık Gundeland, akıllıca bir hareketle manastırı krala hediye etmiştir. Bu sayede Lorsch, hem kralın koruması altına girmiş hem de kraliyet manastırı düzeyine yükselmiştir. Manastır, 1232 yılına kadar bu özelliğini sürdürmüştür. Lorsch, zenginlerden de büyük bağış toplamıştır. Zenginler yaptıkları bağışlarla yalnızca Aziz Nazarius'u onurlandırmakla kalmıyor, aynı zamanda krala olan saygılarını da gösteriyorlardı. Lorsch'un yönetimi altına giren topraklar kısa sürede İsviçre'den Hollanda'ya kadar uzanmıştı.

Lorsch, uzun yıllar bir şantiye görünümünü korudu ve manastır büyüdükçe büyüdü. Abt Helmerich zamanında (778 - 784) Bazilika çok değerli mermerlerle kaplandı. Richbod döne-

minde (784 – 804) çevre duvarları inşa edildi, yeraltı tünelleri, yatakhane ve yemekhane bölümleri eklendi. Şarlman'ın yakın akrabası olan Abt Adalung (804-837) ise kiliseyi altın ve gümüş süslemelerle bezemiştir.

Bir araştırma ve eğitim merkezi haline gelen Lorsch, 800 yılında yaklaşık altı yüz cilt kitap içeren –o dönem için akıl almaz bir hazine sayılabilecek– kütüphanesiyle Avrupa'da büyük ün kazanmıştı.

“Lorsch Evangeli” adıyla bilinen ve içindeki yazı ve resimlerde altın suyuna batırılmış kalemler kullanılan kitaplar, Büyük Şarlman zamanından günümüze kalan en değerli el yazmaları olarak nitelendirilir. 876 yılından kalma “Lorsch Rotulusu” Latin Ortaçağı'ndan kalma, rulo biçiminde kaleme alınmış en eski dua el yazmasıdır. Yüz elli sayfalık ünlü “Lorsch İlaç Kitabı” (795) ise, üretken Lorsch Scriptorium'unun önemli ürünlerinden biridir.

Lorsch açısından önemli yıllardan biri de 876'dır. Bu tarihte Lorsch, ilk Alman kralı ile hanedanının mezar yeri olarak şerefendirilmiştir. 876 yılında ölen Kral Alman Ludwig, oğlu Genç Ludwig (ölümü 882) ve torunu Hugo (ölümü 879) buraya gömülmüşlerdir.

1229 yılı, manastır açısından bir gerileme döneminin başlangıcıdır. Bu tarihte Lorsch, bağımsızlığını kaybederek Mainz Piskoposluğu'na bağlanmıştır. Benedikt Tarikatı üyeleri, Lorsch Manastırı'ndan çekilmiş, diğerlerinin de aynı yolu izlemeleri

üzerine manastır oldukça güç kaybetmiştir. 1461'de Palatinler'e devredilmiş, 1557'deki reform akımı sırasında tam olarak dağılmıştır. 1618 - 1648 yılları arasındaki Otuz Yıl Savaşları manastırı harabeye çevirmiş, 1621 yılındaki İspanyol işgali sırasında bütünüyle yerle bir olarak 25 - 30 yıl boyunca tüm bölgenin taş gereksinimini karşılayan bir kaynak olmuştur.

1927 yılında bölgede kazı çalışmaları başlatılmış ve 1935'te ilk olarak Kraliyet Salonu onarılmıştır. Günümüzde ziyaretçiler kilisenin orta bölümüyle, Kemerli Salon da denilen Kraliyet Salonu'nu görebilirler. Karolin döneminden günümüze kalan ve tümüyle özgün denilebilecek tek yapı olan bu binanın cephelelerinde Karolin, Roma ve Gotik dönemlerine ait resim ve süslemeler bulunmaktadır. Manastıra, özellikle de botanik bahçesine turlar düzenlenmektedir. Lorsch Manastırı'nın ünlü kütüphanesindeki kitaplardan üç yüze yakını günümüze ulaşmıştır. Bu kitaplar dünyanın dört bir yanına dağılmıştır. Örneğin, "Lorsch Evangeli" üç ayrı bölgededir. Bir tanesi Romanya'daki Alba Iulia'da, biri Londra'da, biri de Vatikan'dadır.

Abt: Bir manastırın yönetiminden sorumlu kişi. İbranicedeki *Abba* kelimesinden türemiştir ve baba anlamına gelir.

Alşimi: Simya. Ortaçağ'da "Görkemli Sanat" diye nitelendirildi. Pratik deneyciliğin sihirli güçlerle birleştirildiği bu sanat, eczacılık alanında yeni buluşlara yol açmıştır.

Benedikt Rahibi: Nursialı Aziz Benedikt (480 – 550) kurallarına göre yaşayan rahip grubu. Benedikt rahipleri misyonerlik çalışmalarıyla ünlüdür ve tarım, eğitim, kültür ve sanat alanlarında önemli çalışmalar yapmışlardır.

Botanicus: (Latince) Buradaki anlamı manastır bahçivanıdır.

Bursar: (Lat.) Manastır görevlisi. Bursar, manastırın mali işlemlerinden sorumludur.

Camerarius: (Lat.) Manastır görevlisi. Camerarius, mutfak ve fırından sorumludur.

Gurde: Hacıların kullandığı matara.

Herbarium: (Lat.) Botanik bahçesi.

İnfirmaryus: (Lat.) Manastır görevlisi. İnfirmaryus, şifahane-
nin (İnfirmaryum) yürütülmesinden sorumlu doktor.

Kakulle: Kapüşonlu yelek biçiminde bir rahip giysisi.

Krypta: (Yunanca gizli demektir) Bir kilisenin bodrumunda
azizlerin ya da üst düzey kilise görevlilerinin kemiklerinin sak-
landığı yer.

Laudes: (Lat.) Saat beş ile altı arasında yapılan sabah duası.

Liturgi: (Yun.) Kiliselerde bir dua etme biçimi.

Mette: Gece duası. Sabaha karşı saat iki buçuk ile üç arasında
yapılır.

Nazarius: Romalı bir aziz. Kemikleri Lorsch Manastırı'na gö-
müldüğünden, manastır bir hac merkezi olmuştur.

Nona: Öğlen saat iki ile üç arasında edilen dua. Manastırdaki
rahipler yirmi dört saat boyunca iki ile dört saat aralıklarla dua
etmek için manastır kilisesinde toplanırlardı.

Parşömen: Kâğıdın atası. İşlem görmemiş, yalnızca zımparala-
narak yağlanmış hayvan derisinden elde edilirdi.

Sacratarius: (Lat.) Manastır görevlisi. Sacratarius, kilisenin
mobilya vb. eşyasının alımından ve depolarda saklanan değerli
dini eşyaların korunmasından sorumludur.

Scriptorium: (Lat.) Bir manastırda, değerli kitapların kopya-
landığı, yenilerinin kaleme alındığı yazı odası.

Thot: Eski bir Mısır tanrısı (Yunancada adı Hermes
Trismegistos'dur).

Tonsur: Rahiplerin Tanrı'nın hizmetkârları olduklarını belirtmek amacıyla başlarının tepesindeki saçlarını yusyuvarlak kazıtmalarına verilen ad.

Vestiarius: (Lat.) Manastır görevlisi. Vestiarius din kardeşlerinin giysi, çarşaf vb. gereksinimlerinin karşılanması ve temizlenmesinden sorumludur.

Zaman Dedektifleri

Ölümler Kenti'nde Komplo

Fabian Lenk

8 Yaş
ve üstü